Andrei Valachi

RULETA MOLDOVENEASCA

Ceaţa se prelinge lascivă de-a lungul străzilor bătrânului oraş. Zămisleşte trecători, îi înghite şi îi renaşte undeva mai departe, pentru ochii altcuiva… Ceaţa e elementul perfect al vieţii noastre citadine. Coboară dimineaţa, devreme, peste imaginea dezolantă a trotuarelor pustiite de interdicţia nocturnă, mascând blocurile pătrate ale cartierelor muncitoreşti, şi creează un univers atemporal în care realitatea devine greu de deosebit de fantasmă, în care umbrele şi zgomotele capătă sensuri arbitrare. Misterul se insinuează şi te descoperi inundat de un soi de anxietate poetică, aparte de anxietatea timpurilor absurde prin care trecem. Merită să… Prostii, merită oricum să trăieşti, chiar şi numai pentru a învăţa ce e durerea, hărţuirea, foamea, disperarea, moartea…

E poezia urbană iar eu sunt unul din puţinii favorizaţi care au acces la ea mulţumită unui permis total de circulaţie. Întotdeauna, după tura de noapte, mă plimb în neştire prin ceaţă, umflat de orgoliul şi neliniştea pe care ţi le induce senzaţia „ultimul om de pe faţa Pământului”. Mă închid în cercul vizual îngust şi las mantia alburie să-mi spele mintea, să mi-o scrobească, s-o usuce, pentru a găsi puterea de a îndura o nouă zi. Fără ceaţă, m-aş prăbuşi sub povara muncii mele. Sunt mulţi cei care mă invidiază pentru că sunt în POL. Am un salariu aproape decent, beneficiez de o sumedenie de avantaje (trăim într-un stat poliţienesc, chiar dacă Nikita şi politrucii lui refuză să recunoască acest lucru!), sunt întâmpinat cam peste tot cu temenele şi „protocoale”… La urma urmei au de ce să mă invidieze, cel puţin teoretic. Eu însă nu dau doi bani pe toate astea… poate tocmai pentru că le am.

Totul pleacă dinlăuntrul meu. Nu sunt asemeni celorlalţi. E o idee de care mă feresc, pe care o alung de câte ori îmi revine în minte. Ştiu asta încă din adolescenţă dar pe atunci tratam altfel problema. Făceam mare caz, bineînţeles în particular – când eram numai eu şi cu mine, de superioritatea mea. Mai târziu am realizat că faptul de a fi diferit, mai ales atunci când e vorba de superioritate, nu-ţi poate aduce decât probleme şi nefericire… De atunci am tot

încercat să-mi distrug aceasta credinţă intima şi odată cu ea tot ceea ce mă făcea să fiu diferit dar astfel n-am reuşit decât să mă travestesc într-un om normal pentru că nu m-am putut schimba decât la suprafaţă. Rămâi ceea ce eşti. Din când în când, firea mă trădează şi atunci totul se duce de râpă: soţia divorţează şi se recăsătoreşte cu un activist moscovit, ajung pe lista remanierilor postunioniste şi sunt transferat de la Secret la Pol, şefii îmi plasează cele mai nenorocite cazuri (bineînţeles, folosind pretextul că sunt cel mai bun) … Pentru mine contează, totul trece prin mintea şi inima mea. Nici acum, după zece ani de Pol nu pot vedea un cadavru fără să mă înfiorez; nu pot înghiţi propaganda comunitară a Imperiului fără să mi se revulsioneze stomacul de greaţă, nu pot minţi, conştiinţa nu mă lasă să iau cu japca… Îmi aduc aminte de Iuri, un fost coleg (un janker i-a luat beregata). Obişnuia să spună: „Bă, Saşenka, tu nu eşti bun de poliţai… Nu eşti violent, nu eşti hoţ şi, pe deasupra, mai ai şi prostul obicei de a gândi”.

Adeseori mi-e greaţă de mine însumi, de faptul că nu sunt eu decât atunci când autocontrolul nu mai poate face faţă situaţiei… şi-apoi mă consolez cu gândul că numai foarte puţini îşi pot permite luxul de a-şi dezvălui adevărata identitate intelectuală şi emoţională… doar brutele şi idioţii, cei cărora regimul comunitar le-a dat şansa de-a ajunge în posesia puterii.

De ce naiba mă torturez cu astfel de gânduri? Sunt închis în cercul meu de ceaţă, într-un univers exterior care protejează de realitate, şi nu-mi dau deloc silinţa să mă bucur de clipa de pace a străzilor pustii şi umede. Pentru mine ceaţa este ceea ce mintea este pentru alţii: o închisoare în care intri voluntar pentru a te îndepărta de realitate. Tatăl meu a ales acest drum. La fel ca mulţi alţii şi-a găsit un hobby: face echilibristică pe marginea nebuniei evazioniste… Eu însă, fir-ar să fie, nu sunt ca nimeni: mintea şi trupul meu au nevoie de realitate, oricât ar fi de oribilă aceasta. Nu mă lasă să evadez, nu mă lasă să mă desprind de pământul sterilizat de ploile acide, nu-mi dau voie nici măcar să alunec în statutul de victimă. Eu nu pot fi altfel decât raţional, lucid, rapid, plin de iniţiativă – tocmai aici, în acest Imperiu în care iniţiativa se condamnă –, eu nu pot fi altfel. Pe cine dracu’ încerc să păcălesc cu povestea cu ceaţa? Nu ştiu de poezie, nu ştiu de pace. Aburul ăsta murdar, plin de produse

toxice care înnegresc zidurile clădirilor, te sufocă, nu mă poate desprinde de furia ce-mi călăuzeşte viaţa, care m-a ratat, care m-a distrus… Nu e decât un voal în spatele căruia nu te poţi ascunde decât dacă ai puterea de a închide şi ochii minţii. Cercul vizual e îngust? N-am nevoie de ochi ca să văd oraşul murdar, străzile sparte, gropile umplute de ploile zilnice, cadavrele, violurile, care se petrec undeva în spatele zidurilor cenuşii ale blocurilor cu apartamente meschine. Alţii s-au obişnuit cu destine mult mai rele dar eu nu pot… NU POT!

Urăsc, mă urăsc, urăsc naşterea mea, unirea cu Mama Rusie, impotenţa umanităţii împotriva morţii şi a dictaturii, îi urăsc pe criminali dar şi pe victime… înăuntrul meu, mai presus de masca ce-o afişez, se zbuciumă un ocean de ură.

Mă ridic de pe banca de metal, de pe care ploile au jupit vopseaua, şi îmi aprind o ţigară. E dimineaţă, interdicţia s-a terminat. Ceaţa se desprinde în fuioare. Deşi e duminică şi ceasul abia arată 5: 45, străzile încep să prindă viaţă. E din cauza programului scurt al bisericilor şi pentru că a venit sorocul afacerilor semilegale. Talciocul…

* * *

Nimic nu mai e ca pe timpuri. Îmi amintesc talciocul de pe vremea lui Ceaşcă. Avea un soi de savoare orientală, cu boarfele lui nenorocite şi pantofii scâlciaţi, cu vânzătorii care-şi lăudau vechiturile cu nesimţire, cu muzica populară şi mirosul de mici care inundau spaţiul înghesuit dintre tarabe, cu hoţii de buzunare pe care, dacă-i înhăţai, începeau să plângă şi să se milogească… Era un loc al escrocheriilor nevinovate… sau poate că numai aşa îmi imaginez pentru că aveam numai patrusprezece ani când a căzut Ceauşescu. Îmi aduc perfect aminte, dimineţile când, împreună cu prieteni din cartier, ne târam vechiturile din casă spre talciocul din marginea oraşului, îmi amintesc de strigăturile de reclamă, haiul pe care îl făceam, de mulţumirea cu care le arătam părinţilor banii câştigaţi.

Talciocul şi-a păstrat elementele de bază dar sub altă formă. Atmosfera e la fel de poluată sonor dar acum se cântă **skaihai** peste care megafoanele suprapun muzică patriotică, buletine comunitare şi discursuri ale unor „tovarăşi” din conducerea locală şi centrală. Se

mai vând haine dar majoritatea sunt noi, produse ieftine şi de calitate proastă, aduse prin contrabandă din Ungaria şi România. Bazarul este, în continuare, plin de indivizi care pândesc buzunarele cetăţenilor neatenţi sau naivi dar mulţi dintre ei sunt înarmaţi cu arme albe sau de foc. Acestora li se adaugă cei care vând sau cumpără droguri, CD-uri şi dischete pornografice sau halucinogene, jankeri în căutare de noutăţi care să le toace creierul… Facem des razii aici şi mai punem mâna pe câte unu-doi dar majoritatea ne scapă – fie îşi distrug marfa într-un crasor, fie o şterg la timp, fie îşi folosesc pilele corupte din sânul Partidului. Unii au propus să-l închidem dar, din fericire au existat câţiva oameni cu cap care s-au împotrivit. Oricum ar fi, acest loc al ocupaţiilor ilicite îi adună pe infractori. Ai nevoie de o informaţie? vrei să depistezi niscaiva lucruri furate? ştii că trebuie să începi cu bazarul. Dacă l-am desfiinţa, piaţa neagră s-ar împrăştia în tot oraşul şi ar deveni incontrolabilă.

Fluviul de oameni care se scurge prin culoarul principal al pieţei înaintează într-un soi de dans al fetelor de la Căpâlna: paşii mici şi rari, balans, ochii stânga, ochii dreapta, după marfa de pe stand-uri. Aşa cum spuneam: CD-uri, dischete, multimedia, aparate manufacturate pentru conectarea ilegală la ComNet, computere, anticoncepţionale, seringi cu presiune de unică folosinţă, tricouri şi blugi purtând embleme ale unor mărci prestigioase cusute strâmb… Curând, iritat de traficul aglomerat al culoarului central, mă trag pe o arteră mai liberă. Privind spre marfa de pe tarabe îmi dau seama de ce aici nu se prea înghesuie lumea. E raionul neoficial destinat vechiturilor.

— Domnu', domnu', un set de chiloţi aproape nou. Din Germania. Mi i-a adus un văr.

— Nu port chiloţi.

— Şefule, am un pantalon pentru mata că te ia cu durere de măsele dacă îl încerci.

— Mersi, da' n-am chef de durerea de măsele.

— Hai, şefu', că glumeam.

Mă plimb dezinvolt prin culoarul deschis între tarabele vopsite în roşu şi mă prefac că studiez cu atenţie marfa. La urma urmei, mă aflu aici în postura de cumpărător şi nu de căpitan Pol. La

un moment dat, printre vânzătorii care mă îmbie cu marfa lor imundă, sesizez privirea insistenta a unui tânăr rocker. Mă apropii de el şi încep să întorc pe toate feţele un caz analogic. E o adevărată relicvă, un Sony din timpurile bune ale japonezilor.

— Simpatic, murmur eu pentru mine.

— Pe naiba, i s-au dus finalele, îmi răspunde tânărul. Ridic privirea pentru a-l cerceta cu mai multă atenţie pe acest unicat de sinceritate al bazarului. E înalt, are păr roşu, nevopsit şi nişte ochi albaştri, hipnotici.

— Nu-i bun nici să te ştergi la cur! întăreşte el pentru căutătura mea mirata.

— Tu n-ai venit să-ţi vinzi marfa? îl întreb uşor amuzat.

— Ba, da, dar n-aş vinde un casetofon analogic stricat unui presar.

Încerc să-l înjunghii cu privirea dar nu clipeşte. Mă fixează senin, de parcă ar spune: „Cu ce-am greşit, tov-ule căpitan?”. Mă şochează că şi-a dat seama că sunt în Pol… doar dacă nu cumva a mai avut de-a face cu mine anterior… Nu, nu prea ţin minte numele, dar feţele nu le uit niciodată.

Îl prind de guler şi îl trag atât de aproape de mine încât simt aroma Fresh-coke-ului pe care o mestecă de zor.

— De unde ştii că sunt presar?

— O idee, răspunde el imperturbabil după o secundă. N-am ştiut. Hai, nu te supăra, presare. N-am să-ţi vând decât marfă de calitate. Ia aruncă o privire la sacoul ăsta! E tweed adevărat. Sherlock va fi un dulce copil pe lângă tine… la eleganţă, bineînţeles! Priviţi, tovarăşe curcan!

Ultimele două cuvinte le-a rostit cu glas tare. Prin colţul ochiului văd doi vânzători care îşi strâng cu gesturi febrile marfa. Aş putea să-l salt pe rocker… nu ca să-l bag în pârnaie ci numai ca să-l fac să trăiască cele mai urâte două zile din întreaga lui viaţă… să-l dau pe mâna Robotului… Aş putea… dar n-o voi face. E un tip simpatic. Impertinent dar simpatic. Are o privire limpede, deschisă.

— Ţie nu ţi-e bine?!

— E superb, nu-i aşa?!

— Da, e frumos… numai că e găurit în cinci locuri…

— Moliile, tov-ule!

— Da, molii… de plumb şi aveau calibrul Comunitar, 7, 62.

Se scarpină relaxat între picioare şi îşi aprinde o mahorcă.

— Doar nu credeţi că eu… începe el şi se opreşte expirând fumul cenuşiu al ţigării proaste.

— Nu cred nimic, îi spun eu şi, plictisindu-mă de scenă, mă depărtez de tarabă.

— Tov-ule, tov-ule, strigă roşcovanul după mine. Mă întorc şi îl văd sărind peste tarabă. E atât de agitat încât îmi strecor mâna sub geacă şi pipăi tocul revolverului. În mână ţine haina.

— Luaţi-o! E gratis. Cadou.

E un tweed pe verde. Nici culoarea şi nici modelul stofei nu mă încântă şi sunt gata să-l refuz… Apoi mă las condus de instinct şi primesc sacoul.

— Mulţumesc. De ce faci asta? Îţi stă în obişnuinţă să mituieşti presarii cu sacouri purtate ciuruite de gloanţe?

— Pur şi simplu am sentimentul că ne vom mai întâlni, îmi spune el şi zâmbeşte. Are un zâmbet blajin. Pregătesc terenul.

Îi răspund şi eu cu un zâmbet firav şi, probabil, obosit, apoi reintru în mulţime.

La ieşire, mă agăţa un ciocolatiu, probabil un ţigan vasluian dacă e să judec după dialect, care vrea să-mi vândă o dischetă-dope. Aşa se numesc dischetele care tind să înlocuiască clasicele pliculeţe cu drog. Conţinutul e acelaşi, o plachie de praf de coca, încastrată în caseta de plastic a dischetei.

— Fugi, meştere, d-aci! îi fac eu pe un accent bucalieresc. Poate se înţeapă şi-l umflu. Toţi cred că în România umblă câinii cu colaci în coadă şi că bucureştenii sunt un soi de magnaţi asiatici.

— Hai, mânca-ţi-aş guriţa. Încearcă să „rulezi” discheta şi-ai să vezi cum merge cocoşelul. Faci praf şi două’j de gagici la o singură tură.

— Dă-te, ţigane, la o parte.

Îl văd pe „cioroi” încruntându-se uşor şi furişând o privire peste umărul meu.

— Aoleu, cocoane, nu-ţi placi di mini. Mânca-t-aş guriţa, da’ cin’ ti crezi mata?

Simt mâna care se strecoară uşor în buzunar. Încă puţin, să intre până la capăt.

— Nu mă freca, măi meştere! îi arunc cu arogan] \ romului de Vaslui.

Gata! Înşfac încheietura mâinii care îmi cotrobăie în buzunarul pardesiului… Deja presimt necazul, e o încheietură groasă, a unei mâini de adevărat proletar. Cu dreapta, smulg pistolul din toc şi dau să mă întorc. În aceeaşi fracţiune de secundă primesc o lovitură ca de ciocan la baza gâtului şi încep să mă preling spre pământ. Imaginea asfaltului murdar care se apropie de mine tremură şi clipeşte colorat…

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi revin. Mă ridic încet în genunchi şi privesc aiurit spre mulţimea care face cerc în jurul meu. „Principiul neintervenţionist” – ni l-au explicat psihologii poliţiei la un curs pregătitor. Oamenii mă fixează curioşi de parcă s-ar uita la grupul umoristic **Balalaika**. Mă salt în picioare şi dau să plec. Evident, cei doi borfaşi… poate erau mai mulţi… au avut suficient timp să se evapore în sânul mulţimii.

— Ce naiba vă uitaţi, imbecililor? urlu eu spre cei din jur. Ei clipesc stânjeniţi, de parcă cineva i-ar mustra (nu eu! – poate conştiinţa), dar nu se mişcă.

— Poliţia Federală, adaug eu şi le bag sub ochi legitimaţia.

În câteva secunde, „fetele de la Căpâlna” îşi reiau dansul. Eu îmi ridic de jos haina de tweed şi dau să-mi continui drumul spre ieşire.

— To’ar’se căpitan, to’ar’se căpitan.

— Ce naiba vrei, tovarăşe sergent major?

Îl ţintuiesc nemilos cu privirea pe tablagiu care a înţepenit înfricoşat. „Unde mă-ta erai când m-a pocnit ăla?!”

— Permiteţi să raportez: am văzut totul dar n-am avut timp să intervin, îmi răspunde el ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul. Am chemat ajutor prin radio şi am comunicat semnalmentele „cioroilor”.

— Mă, tovarăşe, în Federaţia noastră nu există discriminări rasiale!

Se îngălbeneşte şi începe să se scuze printre bâlbâieli. Cred că se şi vede în drum spre Cercul Polar de Nord. Îl studiez cu atenţie: e blond, are ochi albaştri spălăciţi ca şi cămaşa mea de serviciu şi un ten acneic; recolta de toamnă de pe ogoarele de la Miroslava. Nu e greu să le ghiceşti destinul la puştii \ştia. Cel mai bun la cafteală în

satul său, părinţii îl aruncă în braţele Imperiului – „Du-ţi, maică, şi ţi bagă la *albaştri* c-o şi ai viaţă mă' bunî!", bat ei ce bat, sunt avansaţi şi ajung şefi de post în comuna natală – nişte mici regi care taie şi spânzura după bunul lor plac până ce uită cine sunt, depăşesc măsura şi chiar pleacă spre Siberia. Cum naiba poate disciplina să genereze atâta dezordine şi imoralitate? Mai bine i-aş scurta suferinţa şi i-aş face raport politic.

— Bine, lasă. Rade-o de aici…

— Vă rog permiteţi să raportez!

— Ce să-mi mai raportezi? Marş de aici.

A deschis gura încercând să insiste dar privirea mea l-a făcut să-şi înghită vorbele odată cu o porţie mare de aer poluat. O secundă mai târziu se pierdu în mulţime.

Odată ce l-am văzut plecat pe ţărănoi, m-am scuturat de murdărie şi m-am îndreptat spre ieşire. M-am oprit câteva clipe sub streaşina halei ca să-mi închei balonsaidul şi tocmai mă pregăteam să-mi croiesc drum prin ploaie până la un taxi când mi-am auzit numele. Am privit spre locul de unde venea glasul autoritar şi…

Era Kaleaghin. Ne-am privit în tăcere câteva clipe. Pentru un moment m-am gândit să-l ignor şi să-mi văd de drum însă am zărit cadavrele. M-am apropiat circumspect.

— Mă bucur că te văd, Saşa!

— Pentru tine sunt Alexandru, i-am răspuns rece.

Gura i s-a lărgit într-un zâmbet pervers.

— Hai, mă, nu mai fi aşa băţos că n-ai ce câştigă. Eu ţi-i pun la picioare pe borâţii ăştia iar tu…

— De când se ocupă Secret de treaba poliţiei? l-am întrebat fără să-mi dezlipesc ochii de pe cadavrul ţiganului de Vaslui. Era răstignit peste bordură, cu bustul în afara zonei de sub streaşină. Ploaia îi spăla rana de la cap. O gaură mică şi neagră, exact în mijlocul frunţii. Peste picioarele lui zăcea un alt trup, unul mătăhălos. Probabil făceam cunoştinţă cu cel care îmi dăduse somn cu câteva minute mai devreme. Individul avea trăsături caucaziene şi fusese împuşcat de trei ori în regiunea inimii.

— Suntem oricând gata să dăm o mina de ajutor unui bun prieten.

— Chestia cu prietenia poţi să i-o spui lu' mutu'!

Expresia fals jovială i-a disp\rut instantaneu de pe chip, parcă ştearsă de aversă. M-a cercetat lung şi rece. Iritarea îi provoca spasme ale fălcilor. Apoi a tras de aţă şi şi-a ridicat din nou pe faţă masca prietenoasă.

— Păi… ţi-am spus-o, nu-i aşa? Ce naiba a făcut tablagiul ăla de nu te-a anunţat?

— A încercat da' l-am fugărit. Ţi-ai găsit pe cine să trimiţi. La cât părea de tâmpit mai bine îl luaţi la voi.

Colonelul a tăcut câteva secunde luptându-se cu sine însuşi, fără să se poată hotărî ce poziţie să adopte în faţa obrăzniciei mele.

— Dur ca-ntotdeauna! a ricanat el într-un târziu, bătându-mă pe umăr. Dă un telefon la sediul Pol şi spune-le să ia cadavrele de aici şi să le facă acte.

— Nu ştiam că leşurile pe care le lăsaţi în urmă au nevoie de acte, m-am prefăcut eu surprins.

— Hai, hai, lasă gluma! Deşi ştiu că eşti un măscărici nativ, nu te-am căutat pentru umorul tău.

— Da' de ce?

— Am să-ţi fac o propunere!

— Fă-o!

— Eşti nebun? Nu aici, doar ştii că duşmanul…

— Nu putem fi nicăieri în siguranţă, i-am tăiat eu vorba abordând o mimică tâmpă, pentru că duşmanul ascultă pretutindeni.

— Ştii vreo crâşmă cu separeu prin zonă?

— Noa! Unde te crezi aici?!

— Atunci, să mergem la Calypso!

A făcut un semn spre Nistreanca neagră care aştepta la colţ şi maşina a demarat în trombă, oprindu-se cu scrâşnet exact în dreptul nostru.

— Trebuie să dau telefon la secţie, i-am amintit lui Kaleaghin.

— Am celularul în maşină.

Ne-am urcat în luxosul automobil care se fabrica numai pentru Secret şi înalţii demnitari ai Partidului tocmai când suna celularul.

— Tony, dă-i celălalt receptor lui Saşa şi fă-i legătura cu Municipiul. După aia mergi spre centru, la Calypso.

— Măi să fie, da' ce s-a mai dotat Secretul de când m-aţi dat

afară. Ai o adevărată centrală celulară în maşina asta făţoasă.

— Avem pentru că nu bem.

În timp ce vorbeam cu ofiţerul de serviciu şi îi explicam situaţia, îl auzeam pe colonel lângă mine: „Împuşcă-l, ce mama dracului!... De când te-ai făcut milos, măi Ahmed?!... Ai grijă că dacă apucă să sufle o singură vorbuliţă, te trimit înapoi la cămilele tale...” şi încercam să mi-l imaginez pe tipul care pleacă dimineaţa relaxat din casă spre serviciu şi se „trezeşte” seara mort pe o grămadă de gunoi, victimă a „duşmanilor glorioasei noastre orânduiri”, „victima întru apărarea fruntariilor ţării” etc.

— Ce naiba vrei? l-am luat eu tare pe Kaleaghin după ce chelnerul ne-a lăsat singuri în separeul de la Calypso. Am să las jocul ironiilor de o parte ca să-ţi spun clar şi explicit: nu vreau să am nimic de a face cu voi.

— Nu fi aşa de înţepat şi grăbit.

— Nu mă ame] i mesaje de prietenie între popoarele Imperiului.

— Care Imperiu, măi frate, că noi trăim într-o federaţie democratică. Nenorociţii ăia de europeni, japonezii şi alte câteva neamuri trăiesc într-un imperiu care-i asupreşte pe oamenii muncii. Ce faci, tragi chiulul de la Informare Politică?

Pesemne că după mutra mea acră a dedus că zece ani nu m-au făcut să uit rolul pe care îl avusese în mutarea mea disciplinară la poliţie şi că eram la limita răbdării.

— Bine, bine, am să intru în problema: am o misiune pentru tine. Una mare, mare de tot.

— Nu mă interesează. Sper că n-ai surzit de la ultima noastră întâlnire: nu vreau să colaborez în niciun fel cu Secretul. M-aţi paraşutat cu ani în urmă, să vă fie de bine.

— Poate reprezenta şansa ta de a fi reînmatriculat în Secret sau, în cel mai rău caz, o avansare în Pol.

— Aşa, deci, te-au ajuns remuşcările şi vrei să te speli. Ce s-a întâmplat? Eşti muribund şi vrei să te împaci cu victimele tale şi cu Dumnezeu?

— La naiba! Nu pomeni numele ăla în prezenţa mea. Firea ta şi gura mare ţi-au distrus cariera. Nu eu te-am dat afară.

— Nu, tu doar ai dat o mina de ajutor. „Tovarăşi, am avut

întotdeauna reticenţe în ceea ce priveşte loialitatea lui Dumitrescu faţă de cauza noastră. El a fost cadru şi în fostele structuri ale SRI-ului…” Vrei să te mai citez?!

— Slăbeşte-mă! Nu-ţi cer să-mi fii prieten ci numai să accepţi misiunea. Nu ştiu dacă te-ai gândit vreodată de ce n-ai luat drumul Siberiei sau al spaţiilor orbitale, la fel ca mulţi alţii din fosta Securitate dar dacă o vei face, să corelezi asta şi cu existenţa mea.

M-am strâmbat neîncrezător dar nu am comentat nimic.

— Despre ce e vorba? l-am întrebat într-un târziu.

— E o problemă tehnică. Ştiu că eşti doxat în calculatoare, electronică, ca să nu mai vorbesc de faptul că ai multe cunoştinţe printre cei care se ocupă cu chestii din astea. M-am gândit că ai putea să ne ajuţi. Nu-ţi face probleme, Secretul nu duce lipsă de tehnică sau oameni pricepuţi dar cred că am putea lucra în paralel. Pur şi simplu mi-am adus aminte de cazul „NATO”.

— Ştii şi tu că atunci a fost vorba de o cacealma. Teribilii spioni NATO erau nişte puştani care se distrau legând ComNetul cu Inter Netul printr-o reţea telefonică particulară.

— Da, dar tu erai şeful colectivului care i-a depistat şi care a furnizat justiţiei probele materiale.

Am încuviinţat trist. Cazul NATO fusese unul din cele mai nenorocite din viaţa mea. Nu pot să uit expresiile înmărmurite ale acelor copii când au aflat că urmau să fie deportaţi în baza de pe Lună. Nu le venea să creadă că o joacă de-a spionii se poate termina printr-o pedeapsă mai rea ca moartea. Cred e\ abia la rostirea sentinţei au realizat cu adevărat în ce lume trăiesc.

— N-o să-ţi ascund nimic, a urmat colonelul suflând spre tavan fumul albastru al havanei. Afacerea asta a pus în alertă tot sediul din Copou. Conducerea de la Moscova ne-a specificat clar că dacă nu rezolvăm problema în două săptămâni, vor cădea multe capete din Secretul local.

Totul părea destul de logic. Cunoşteam metodele de presiune ale celor din Moscova care credeau că sunt buricul lumii… şi poate că erau, din moment ce până şi Nikita le ştia de frică. Mulţi nevinovaţi căzuseră victime acestor ultimatumuri. Secretul trebuia să închidă cazul în x zile şi atunci se inventau câţiva vinovaţi, se inventau probe şi adeseori, pentru ca ţapii ispăşitori să nu apuce să infirme

versiunea oficiala, erau ucişi la arestare. Şi totuşi nu-mi trecea prin cap motivul pentru care Secretul ar apela la cineva din exterior. Nu puteau fi chiar atât de disperaţi. Cum însă nu există decât o singură cale de-a le afla planurile…

— Zi mai multe!

Zâmbetul lui s-a lăţit făcându-mă încă şi mai sceptic.

— Aşa te vreau, Saşa.

— Dacă vrei să mergem mai departe, am să-ţi cer o favoare.

— Tot ce-mi stă în puteri.

— Pentru numele lui… uită asta, nu-mi mai spune Saşa. Sunt român şi nu-mi mai slavoniza numele. Poţi să mă strigi Dumitrescu, Alexandru sau chiar Alex… nu, mai bine fără Alex pentru că asta ar însemna că suntem prieteni.

— Am să mă fac că n-am auzit nimic din ce mi-ai spus. Ştiu suficiente cazuri de oameni care şi-au ratat viaţa pentru că au uitat că România este un stat care nu face parte din Federaţie.

— Din Imperiu, l-am înfruntat eu.

— Aşa, deci, continui să te joci cu focul. Şi eu, care mă întrebam de ce ai rămas numai căpitan.

— „Alexandru” sau plec chiar în clipa asta.

Mi-a făcut în lehamite un semn de încuviinţare şi mi-a turnat încă un pahar din sticla de coniac european.

— E-n regulă, Alexandr. Uite despre ce este vorba: pe ComNet s-au descoperit nişte emisii ciudate. Sunt multiplexate în afara frecvenţelor populare: cele de radio, TV sau telecomunicaţii. De fapt, frecvenţa acestor semnale variază foarte mult dar în afara benzilor uzuale. Probabil variaţia emisiei urmăreşte vreun cod pe care, deocamdată, n-am reuşit să-l descifrăm.

— Ce vă face să credeţi că nu este vorba de nişte paraziţi? Sau poate de subliminalele cu care infiltraţi 80 % din serialele de mare succes?

— Nu poate fi vorba de niciun fel de paraziţi când înregistrezi de la câţiva metri de sursă. Alioşa Menşekov, îl ştii, e cel mai bun tehnician din raion, pretinde că formele de unde înregistrate infirmă o asemenea posibilitate. Cât despre subliminale, nu-ţi ascund faptul că mă şochează că ştii.

— Toţi ştiu despre ele dar nu se pot abţine să nu înghită

siropurile alea de seriale. Nici nu mă mir. Cei care se uită la emisiile guvernamentale au creierul subdezvoltat şi memoria atât de scurtă încât subliminalele nu le pot căşuna câtuşi de puţin.

— Ce facilităţi îmi puneţi la dispoziţie? am urmat după o clipă de savoare europeană.

— Fonduri nelimitate. Evident, asta nu înseamnă că poţi să-ţi cumperi vilă la Marea Neagră din banii noştri.

— Cine naiba ar mai vrea să-şi cumpere vilă pe ţărmul unei mări pe care Federaţia şi petrolul ei au făcut-o aşa de neagră?

— Să înţeleg că batem palma.

— Nu mai e nevoie. Tu şi aşa îţi baţi singur palmele la fiecare congres al Partidului stând în faţa ecranului media.

„Atenţiune, atenţiune! Alertă roşie în zona A_3. Repetăm! Toţi cei care se află în zona A_3 sunt rugaţi s-o părăsească în următoarele cinci minute. Nu blocaţi căile de acces ale echipelor de intervenţie”.

— Unde ne aflăm aici? mă întrebă Kaleaghin cu privirea ridicată spre ecranul agăţat pe perete. M-am strâmbat şi, aplecându-mă peste masă, am comutat pe harta oraşului.

— Suntem în A6, câteva cvartale mai departe de locul incidentului… şi, la naiba, spune-mi şi mie de ce te temi? Să nu-mi spui că n-ai aflat că povestea cu teroriştii e inventată de Secret ca să-şi justifice activitatea.

A ridicat din umeri după care s-a sculat de la masă.

— Sunt prea multe servicii de securitate în Federaţie şi, întrucât colaborarea dintre ele lasă de dorit, n-aş vrea să devin victima inocentă a vreunui confrate… ca să nu mai vorbim că, orice ai spune, există şi atentate netrucate, aşa cum mai există şi teroriști adevăraţi.

— Sigur, altfel ce nevoie ar mai fi de…

— Ce spui, m-a întrerupt tăios colonelul, iei afacerea sau eşti atât de îndrăgostit de gradul de căpitan încât vrei să ieşi la pensie purtându-l?

— Cred c-o să accept, am murmurat eu, nevenindu-mi să cred că eu vorbisem.

— Perfect. Ia legătura cât mai repede cu Adbayah, cred că-l ştii. Îl găseşti la interior 120506, cu prefixul obişnuit. Am să vorbesc

eu cu Tilichenko să te învoiască două săptămâni.

Am încuviinţat scurt din cap. Din uşa separeului s-a întors şi m-a cercetat lung din priviri.

— Ştii, mi-a spus el într-un târziu, gura ta mare te va doborî cândva… Nicio pilă de pe faţa pământului nu-l poate salva pe un sinucigaş ca tine.

Ochii lui albaştri aruncau luciri atât de îngheţate încât mi-am dat seama că ne purtam o ură la fel de puternică. Această descoperire m-a reconfortat într-o oarecare măsură.

— Dacă aş fi un cow-boy, am murmurat după ce uşa s-a închis în urma secretistului, aş spune că oraşul ăsta e prea mic pentru amândoi.

* * *

Iaşul, capitala raionului vestic-moldovenesc, e un oraş primejdios după căderea întunericului. Cetăţenii normali – cine ştie câţi mai sunt – se închid în case chiar şi cu două-trei ore înainte de interdicţie. După ora nouă seara, străzile ceţoase devin pe de o parte proprietatea contrabandiştilor, iar de cealaltă a patrulelor de poliţie şi a salvărilor. Nu ştiu de ce insist pentru o distincţie atât de clară între poliţişti şi contrabandişti pentru că adesea cei din urmă conlucrează împreună cu primii pentru prosperitatea şi înflorirea patriei noastre. Cetăţenii cinstiţi consideră că toate cadrele Pol-ului sunt corupte… şi par să aibă dreptate pentru că nimeni nu face nimic. Citeşti adesea pe Net în directorul Pol cazuri stupide cum ar fi: doctorul X a fost arestat pentru că a luat mită un kil de unt şi două kile de brânză… dar nu vei citi nimic despre chirurgul Y care are trei maşini europene, două vile şi că îşi face anual concediul pe malul lacului Balaton. La fel şi în poliţie: e arestat câte un nenorocit ici şi colo, dar afacerile continuă să meargă. Şi totuşi, nu toţi poliţiştii sunt corupţi – eu ştiu măcar unul care nu ia… La fel de adevărat este că nimeni nu face nimic – toate ideile mele de cavaler ai dreptăţii se împotmolesc în faţa sălii de aşteptare a secţiei municipale care, pentru un observator atent şi prevenit, este un loc chiar mai dezgustător decât talciocul. Majoritatea contravenţiilor sunt de competenţa tablagiilor – care sunt nişte buni negociatori dar, în acelaşi timp, sunt şi aşa de mulţi încât a pierde un an sau doi pentru a surprinde în flagrant pe câţiva pare o misiune complet absurda. Pe

de altă parte, afacerile mari sunt de competenţa stelelor mari şi oare cum ar putea lupta un amărât de căpitan, care nu s-a săturat încă de viaţă, împotriva constelaţiilor corupte. Nu, Pol-ul nu e în întregime corupt – numai tablagiii (ei intră în poliţie minaţi exclusiv de gândul unui trai avut) şi conducerea (mai sunt şi oameni cinstiţi care ajung să aibă grade mari – respectaţi de toată lumea dar săraci şi aşezaţi în poziţii fără putere de decizie).

Am rumegat ani întregi ce s-ar putea face împotriva corupţiei. Nimic, atât timp cât nu se schimbă sistemul social. Sunt convins de ceea ce spun – nici măcar Iisus în persoana n-ar putea să-i convertească pe nenorociţii ăştia de la dumnezeii lor: Puterea şi Banii.

Aş putea întreba luna şi stelele, pe care nu le-am văzut din primăvară, de ce mă chinui cu astfel de gânduri chiar şi după ce mi-am conştientizat de mult neputinţa, aş putea să înjur, să înnebunesc, să mă înfurii, să ucid pe cineva… dar n-o fac pentru că la urma urmei un ratat ca mine e ratat tocmai pentru că nu-şi permite nici măcar gesturi nebuneşti şi eroice… care s-ar pierde într-un oceanul de rahat.

Mai bine m-aş întreba de ce m-am amestecat în povestea asta a lui Kaleaghin. Oare mai sper ceva? Oare nu sunt şi eu unul din cei **încă** necorupţi de putere şi bani? Poate că afacerea asta e afacerea vieţii mele, poate că menirea ei este să mă scoată din anonimat. S-ar putea să fi fost pur şi simplu prudenta – nu spui „nu” Secretului fără să te aştepţi la represalii.

— Opreşte aici, Kraicheck.

Lentul frâna maşina lângă gura de metrou şi se răsuci spre mine.

— Eşti sigur, şefule, că vrei să te plimbi singur prin tunele?

— Nu-ţi face probleme, Karel. Sunt înarmat.

— Ştiu, dar poate că…

— Nu, continuă-ţi patrularea.

Am coborât din maşină în noaptea ceţoasă şi rece. Volga a demarat despicându-şi drum printr-o baltă adâncă. În faţa mea se profilează prin vălătuci alburii umbra Palatului Culturii – iar sunt pe stil vechi… acum este Palatul Unirii. Iaşul n-are metrou, dar are tunele pentru aşa ceva… Nu există logică în asta dar n-au prea rămas

multe lucruri logice în Federaţie. Uneori mă gândesc la Imperiu ca la cea mai întinsă rezervaţie de nebuni. La fiecare pas întâlneşti fenomene şi lucruri, persoane şi decizii, care ar revolta pe orice om de bun simţ. La noi însă lumea s-a obişnuit să gândească în această logică strâmba impusă de Partid şi nimeni nu se mai şochează de nimic.

În vreme ce coboram încet treptele spre subteran, luminându-mi calea cu lanterna cu halogen, mă gândeam la „Frăţie”, motivul prezenţei mele aici. După ce am terminat facultatea am început să mă întreb, la modul cel mai serios, cărei categorii sociale aparţin. La fel ca şi în cazul personalităţii mele, poate tocmai datorită acesteia, am rămas fără răspuns cincisprezece ani de zile. Intelectual – aşa este, ar fi trebuit să mă consider intelectual… măcar pentru simplul fapt că terminasem o facultate. Facultatea o termină mulţi, dar asta nu înseamnă că îi poţi aduna la un loc pentru a-i eticheta. Chiar şi intelectualitatea are ramuri distincte: ramura proletară – imbecilii care nu ştiu decât să-şi inunde creierul în alcool, să reguleze cât mai multe femei şi să-şi etaleze pretutindeni priceperi şi experienţe imaginare; ramura cuminte – de ăştia mi-e cel mai milă, sunt cei care se înfundă în monotonia vieţii cu o perseverenţă diabolică până când, la patruzeci de ani, se regăsesc uniformizaţi economic, social şi intelectual; ramura pur-sânge – snobii care umplu sălile de teatru şi filarmonică indiferent de arta pe care o propun acestea, care se îşi îngroapă impotenţa intelectuală într-o ploaie de adjective şi metafore… şi mai sunt câteva specii mai puţin importante pe care nu mi le mai amintesc acum. Îmi zic că am câte puţin din fiecare clasă, deşi nu ştiu dacă acest melanj înseamnă ceva bun sau rău. În orice caz, cel care îşi doreşte să studieze categorii ale intelectualităţii n-are altceva de făcut decât să participe la o şedinţă a „Frăţiei”. Această organizaţie, care se pretinde secretă, întruneşte oameni din toate categoriile intelectuale. Evident, asta presupune mai multe cercuri, fiecare exclusivist în raport cu celelalte. Uneori simt milă de ei. Alteori mi-e scârbă. Legătura dintre toţi se bazează pe bulina verde pe care Partidul le-a agăţat-o în piept şi pe senzaţia care le-o dau aceste întruniri. Cred că îşi imaginează că au un rol activ în viaţa Imperiului, că sunt o mişcare disidentă care se sustrage de sub controlul Secret-ului… Nu realizează că singurul motiv pentru

care încă nu li s-a intentat proces este acela că nu sunt consideraţi în niciun fel periculoşi şi pentru că minţile lor mai aduc încă profituri Federaţiei. La fel cum talciocul este păstrat pentru a avea un control asupra borfaşilor, idem „Frăţia” este tolerată în staţia închisă de sub Lăpuşneanu pentru ca intelectualii să poată fi supravegheaţi. Fără să-şi dea seama, întâlnirile lor uşurează munca Secret-ului.

M-am mânjit de noroi până deasupra gleznei. Prin bolta de beton veche de zece ani, ploile se infiltrează în tunel şi creează adevărate lacuri în unele zone.

Ajuns, în cele din urmă, în staţia „fraţilor” ezit câteva clipe înainte de a urca pe peron. Mă întreb cum vor reacţiona când vor sesiza că printre ei s-a amestecat un individ pe care nu-l cunosc (sper să fie aşa!) şi care nici măcar nu poartă bulina verde. Sunt în jur de douăzeci, adunaţi în jurul a trei butoaie în care au făcut foc. Flăcările proiectează pe bolta înaltă umbre fantomatice iar murmurele discuţiilor se întorc cu ecou din pereţii reci şi plini de igrasie, înnobilate la rangul unor incantaţii. Când însă mi-am cobor’t privirea de pe tavanul arcuit, am v\zut e\ nu erau dec’t vreo numai douăzeci de bărbaţi şi femei, prost îmbrăcaţi, murd\riţi de noroiul tunelelor, care deapănă prostii în jurul unor focuri puturoase. Cred că ard nişte materiale plastice în butoaiele alea, de parcă s-ar fi hotărât să-şi recunoască inutilitatea printr-o sinucidere colectivă. Privirea mea se plimba peste ei fără să-l întâlnească pe Martin. Am să-l mai aştept un timp, preferabil într-un loc retras. M-am săltat în mâini pe peronul înalt şi am înaintat de-a lungul peretelui, la adăpostul umbrei. La un moment dat am întâlnit în calea mea o lădiţă de lemn. Am tras-o lângă perete şi m-am aşezat pe ea.

— Ne întâlnim cam des în ultima vreme.

Într-o secunda am avut pistolul în mână, fixând pe direcţia glasului.

— Nu trage, nu trage! s-a auzit din nou glasul şoptit, răzbătut de o notă panicată. Sunt eu, tipul de azi din talcioc… cel care ţi-a dat haina de tweed.

— Da, cred că ne întâlnim cam des, am încuviinţat eu virând înapoi pistolul în toc. Cum ţi-ai dat seama că sunt eu?

— Te-am văzut. Stau aici de juma’ de oră şi ochii mi s-au obişnuit cu întunericul.

Am tăcut amândoi o vreme.

— Ce cauţi pe aici? m-a întrebat tânărul într-un târziu.

— Ce cauţi tu? Nu reţin să fi văzut azi dimineaţă vreo bulină pe pieptul tău. Eşti student sau ceva asemănător?

— Trebuie să-ţi lipsească o doagă să vrei să intri în categoria ăstora de aici, mi-a răspuns el. L-am auzit scuipând după care şi-a aprins o ţigară. Ne-am cercetat câteva momente în lumina brichetei. Părea mai în vârstă decât crezusem – 30, poate chiar 32 de ani.

— Nu, pur şi simplu îmi place să-i privesc. Mă uit ore întregi la ei şi mi se par tonici.

— Mie vederea lor îmi întoarce stomacul pe dos, i-am replicat eu.

— Asta pentru că meseria ta te-a învăţat să vezi numai partea rea a lucrurilor. Pe mine mă încântă tocmai ceea ce te irită pe tine: naivitatea lor, înflăcărarea cu care se ceartă pentru lucruri lipsite de importanţă în viaţa ticăloasă pe care o ducem. N-am avut niciodată tăria lor de a renunţa la realitate şi atunci vin aici şi îmi spăl mintea doar privindu-i. Dar spune-mi, dacă nu-i suporţi, cum se face că ai traversat bălţile din tunelul Ştefan cel Mare?

— Nu e treaba ta, i-am spus eu calm. Nu uita că Pol-ul pune întrebările.

— Uneori chiar şi cei din Pol mai trebuie să răspundă, a murmurat el atonal. Nu vrei şi tu o gură de vin?

Am bâjbâit după sticla pe care mi-o întindea. Am tras un gât scurt, crezând că am de-a face cu vreo poşircă de aia de care se vinde în alimentară.

— Mmmm… Frâncuşa de Cotnari. De unde o ai?

— Sunt obligat să răspund?

— Nu.

— Atunci n-am să răspund. Vreau să te întreb ceva, presare. Tu crezi în vise?

— Doar în coşmaruri. Deschide ochii, copile! Dac-ai să priveşti măcar o dată lumea în care trăim, ai să te prinzi cum stau lucrurile…

A ricanat şi a tras un fum. Ochii lui au prins strălucirea vârfului ţigării şi mi-au întors-o într-o expresie interesanta.

— Cred că ai dreptate. Ce ai spune dacă ţi-aş destăinui că ţi-am dat haina de tweed pentru că am visat că trebuie să fac asta, că

ştiam că vei fi azi în talcioc tot din vis şi că mai ştiu că eşti un tip **ales**?

— Aş spune că eşti puţin ţicnit dar te-aş consola cu ideea că toţi vizionarii au fost consideraţi ţicniţi la vremea lor.

A rămas mult timp tăcut. Când a vorbit din nou părea trist.

— S-o lăsăm baltă. Poate că ai dreptate, că totul e doar o prostie. Apropo, porţi sacoul?

— Nu, vreau să văd dacă stofa nu poate fi stopată undeva. Dar am să-l port… măcar ca să-i văd faţa lui Tilichenko când o apar într-un sacou verde în carouri.

— Asta e bine. Mă scuzi, dar am uitat cum te cheamă.

— N-ai visat şi asta?

— Nu, din păcate.

— Alexandru Dumitrescu.

— Ivan Ciobanu dar prietenii îmi spun Ivy.

— O poreclă cam occidentală pentru gustul politrucilor. S-ar putea să-ţi facă probleme.

Îmi puteam imaga cât de insolita era scena: poliţistul care stă la şuetă cu un rocker roşcat, genul blând dar dârz atunci când vine vorba să se opună organelor de ordine. Cred c-am pălăvrăgit minute în şir, de parcă am fi fost prieteni de ani întregi. Discuţia cu el mă reconforta şi mă întinerea, eram iar puştanul cu geacă de piele jerpelită, maiou alb şi blugi tăiaţi care stătea ore întregi pe treptele tutungeriei din cartier, bătând câmpii despre muzică, iubire, drame şi artă cu alţi câţiva zăbăuci. La un moment dat, când ochii mei se obişnuiseră cu întunericul, l-am văzut ridicându-se şi scuturându-şi blugii.

— Îmi pare rău dar trebuie să plec.

— Şi mie îmi pare rău. Discuţia cu tine mi-a făcut o reală plăcere. Nici nu-mi vine să cred că azi dimineaţă mi-a trecut prin cap să te umflu. Poate ne mai întâlnim. Atunci fac eu cinste.

— Perfect. Şi tu îmi placi.

— Deci?!

— Deci ce?!

— Cum ne mai întâlnim? Dă-mi o adresă, un număr de full-modem.

— Nu-i nevoie, în mod sigur ne vom mai întâlni. Totuşi,

pentru cazul în care păţesc ceva, te-aş ruga să ţii minte un lucru: AGENTUL TREBUIE SĂ TRĂIASCĂ!

Ultima frază o rostise cu o voce răguşită, îmbătrânită, ca şi cum ar fi vrut să dea cuvintelor o gravitate profundă.

— Ce-i asta? O parolă?

— Acum nu pot să-ţi spun mai multe. Nu uita însă…

— Agentul trebuie să trăiască! Să trăiască ticneala.

Am ridicat din umeri şi l-am lăsat să plece. Agentul trebuie să trăiască. Care agent? Oare Ivy ăsta e cretin? Dacă aceste cuvinte ajung la urechile unui informator s-a ars. Ar fi păcat, pentru că tipul chiar îmi place. Oricine pronunţă „agent” este pentru Secret un spion, chiar dacă omul se referă la agentul chimic sau la cel termic (pentru acestea trebuie să se folosească termenii „vector chimic”, „vector termic”).

Mai rămânea însă posibilitatea ca el să fie într-adevăr un agent dar al Secret-ului, un agent provocator. Apariţia lui putea avea o legătură cu Kaleaghin. Iritarea punea din nou stăpânire pe mine. Am dat peste cap restul din sticla pe care Ivy mi-o lăsase moştenire şi mi-am aprins o mahorcă. Mă întrebam, pentru a mia oară în această zi, de ce m-am încurcat cu Secretul, de ce nu-mi văd de treabă. Dacă-l mai prind pe ticălosul ăsta de roşcovan dându-mi târcoale… Îi rup picioarele!

Peste câteva clipe l-am văzut pe Martin căţărându-se pe peron, în zona luminată. M-am ridicat şi m-am apropiat de el. Dintre cercurile din jurul focurilor mai rămăsese numai unul cu doar opt oameni. Ceilalţi plecaseră unul câte unul, pesemne pentru a păstra atmosfera conspirativă a „Frăţiei”. L-am tras pe Martin lângă un butoi liber, în care focul sclipea muribund.

— De ce n-ai venit la opt, ca de obicei?

— Am stat la slujbă până la şase. Până m-am spălat, am mâncat ce-mi mai rămăsese din raţie…

— Bine, e-n regulă…

— Şi apoi să ştii că ai avut noroc să mă găseşti aici. Nu mai vin în „Frăţie” aşa de des cum o făceam mai demult. M-am căsătorit.

M-am întors şi i-am văzut chipul prelung, de cal, zâmbindu-mi radios aşa că l-am crezut pe cuvânt deşi nu-mi puteam imagina ce fată s-ar fi măritat cu Martin. Un tip pe cinste… dar numai dintr-un

punct de vedere masculin: 80 la sută din zi este absorbit de slujbă, de hi-tech, e doar cu puţin mai frumos decât dracu', n-are niciun fel de pile…

— Tu vorbeşti serios! Felicitări. Nu ne-am mai văzut de câteva luni bune şi nici atunci nu mi-ai spus că eşti pus pe…

— Ne cunoaştem doar de o lună… Dragoste la prima vedere…

— Bine, bine. O să vorbim despre asta data viitoare când ne întâlnim. Îţi promit că ne vom vedea des în următoarele săptămâni. Să-ţi spun de ce te căutam!

L-am văzut puţin cam stânjenit de graba mea dar nu l-am luat în seamă şi i-am turnat povestea cu semnalul de pe ComNet, aşa cum mi-o turnase şi mie Kaleaghin. N-am apucat să termin că el a izbucnit într-un râs sonor făcându-i pe „bulinarii" de lângă focul din apropiere să ne privească şocaţi.

— De ce mama dracului râzi? l-am întrebat furios printre dinţi. Ce, crezi că mie îmi arde de poante?

— Nu, nu… mi-a răspuns el fără să-şi ascundă veselia. De ce-ţi imaginezi că am stat atât la serviciu?!

— De unde naiba să ştiu?! Poate ca să depăşiţi planul trienal.

— Nu, am înregistrat semnalul ăla. Avem o comandă pentru un baleior de frecvenţă destinat comunicaţiile de orbită. Jucăria poate emite şi recepţiona simultan pe o mie de canale într-o bandă profesională. Nu ştiu ce mi-a venit să-l interfaţez cu ComNetul… de fapt ştiu, voiam să văd câte chestii pot accesa simultan… Era o idee mai veche de-a mea…

— Şi?

— Şi am înregistrat un semnal care corespunde descrierilor tale. Nu ştiu dacă este vorba de acelaşi dar…

— Nu poate fi altul.

— Şi eu zic la fel. Înţelegi acum de ce am râs. Ne-am sincronizat perfect. Ce înseamnă doi oameni pasionaţi de tech! Ceea ce-mi ceri tu să fac eram oricum gata să fac pentru propria mea curiozitate! Spune-mi însă, de ce vrei să ştii ce-i cu semnalul ăsta? Să nu-mi spui că te-au luat înapoi în Secret. Nu, nu cred pentru că ăia au toată aparatura din lume şi nu s-ar încurca cu un nenorocit ca mine.

Am tuşit jenat. Nu puteam să-i spun că până la urmă tot Secretul era cel care urma să beneficieze de decodare. Taică-su

fusese ridicat de Secret şi deportat în Siberia. Nu s-a mai auzit niciodată de el. Când s-a întâmplat povestea, eu nu mai eram în Secret şi nu ascundeam cât de mult îmi displac indivizii de acolo şi metodele lor.

— Nu. Cei de la Pol vor să afle dacă emiţătorul este autorizat. Se bănuieşte că e vorba de o afacere de contrabandă.

— Nu ştiu cine e dar îmi imaginez că e al dracului de bun. Unda aia aleargă prin toate benzile de frecvenţă ca un speed-er. Oricum, dacă e ceva gândit de un om, un altul îi va da mai curând sau mai târziu de capăt.

— Sper să fii tu cel care va dezlega misterul şi aş prefera ca lucrul acesta să se întâmple curând. Ştiu că îţi cer un lucru greu şi nu am idee cum aş putea să-ţi răsplătesc serviciul. Până acum mi-ai refuzat orice ofertă.

Îi sunt dator vândut lui Martin dar singurul lucru pe care mi l-a cerut nu mi-a stat în putinţă. Nimeni n-a vrut să mă ajute în cazul tatălui său – cazul era orchestrat de la univel prea înalt.

— Ăăă… de data asta ar fi ceva!

Mi-am ridicat bucuros privirea din vârful bocancilor.

— Spune, orice!

— Eu şi cu nevastă-mea stăm într-o cămăruţă în Luncă. Ştii, naveta şi cartierul rău famat…

Scrupulozitatea lui mă distra. Era genul de om care nu ţi-ar fi cerut nimic decât atunci când îi ajungea cuţitul la os.

— Vrei o locuinţă în oraş! Nu-i uşor dar îţi promit că am să mă dau peste cap să-ţi obţin ceva.

L-am văzut cât de fericit l-a făcut promisiunea mea şi nu m-am putut abţine să nu râd.

— Mul…

— Să nu începi cu mulţumirile că am stricat prietenia. Nici cu un apartament în Unirii şi tot nu m-aş spăla de datoriile pe care le-am acumulat faţă de tine.

Mai târziu, în vreme ce ieşeam din gura de metrou de la Palat, plimbându-mă prin ceaţa străpunsă meschin din loc în loc de câte un glob de felinar, mi-am adus aminte de cuvintele lui Ivy: MESAGERUL TREBUIE SĂ TRĂIASCĂ! Aveam senzaţia că totuşi rockerul nu era nebun… şi că în curând aveam să aflu mai multe despre… agent…

AGENT! Chiar aşa, a spus **agent** şi nu **mesager**. De unde mi-o fi venit în cap **mesager**? Poate că Freud mi-ar fi dat un răspuns… păcat că a murit.

* * *

În noaptea aceea am avut un coşmar. Eram comandantul unei unităţi de pe frontul caucazian şi de mine depindea soarta unui întreg oraş. Treceam printre ruinele fumegânde într-un car roman triumfal şi făceam bezele civililor zdrenţăroşi de pe margine. Femei, bătrâni, copii, într-un hal de mizerie de nedescris, alergau pe lângă carul meu tras de patru cai albi şi mă rugau să-i ajut. Nu înţelegeam ce anume pot face pentru ei şi, în sinea mea îmi spuneam nedumerit: „De ce se plâng?! Scrie şi în Biblie că fericiţi sunt acei săraci cu duhul şi că a lor va fi împărăţia cerului”. Prăvălit la baza unui zid înnegrit de incendiu, într-o băltoacă sângerie, plângea un tip despre care eram convins că e Iisus dar care semăna a naibii de mult cu Ivy.

— Omule, ce naiba faci? i-am strigat eu indignat. Dă-le oamenilor speranţă, ajută-i să treacă peste suferinţă. Tu eşti cineva, eu nu sunt decât un amărât de comandant de batalion.

— Ce vrei să fac? m-a întrebat el ridicând spre mine o privire mânioasă. Am murit odată pentru păcatele lor. Uite!

Mi-a arătat la mâini şi la picioare găurile vineţii, din care nu mai curgea sânge, ale piroanelor care-l ţintuiseră pe cruce.

— Am crezut că sângele meu va şterge păcatele întregii lumi şi că suferinţa va lua sfârşit o dată pentru totdeauna. Băga-mi-aş ce naiv eram… Şi de-aş fi fost singurul!! Nu vezi că războiul şi mizeria fac mii, milioane de victime inocente. De ce crezi că trebuie să moară? Mor pentru păcatele celorlalţi, mor pentru că numai sângele nevinovat poate spăla ura şi ticăloşenia ce bântuie pământul. Ce naiba vrei să mai fac decât să stau aici şi să plâng lipsit de lacrimi nefericirea acestei lumi?! Du-te dracului!

Am gândit că nu e prea frumos ceea ce spune, mai ales că era vorba de fiul lui Dumnezeu, chiar dacă acest Dumnezeu fusese interzis în Imperiu. Împrejurul carului meu, care, fără să-mi dau seama, se transformase într-un tanc de ultimă generaţie, erau strânşi mii de civili care nu conteneau să ţipe după ajutor. Mâinile lor murdare se întindeau spre mine ca nişte gheare ce vor să mă sfâşie, gurile lor ştirbe mă implorau cu o forţă şi cuvinte ce aduceau

mai degrabă a blestem, aerul mirosea a urină şi puroi… Ştiu că dintr-odată mila mi s-a transformat într-o scârbă nesfârşită şi că mi-am spus că o lume nouă nu poate fi clădită cu aceşti nenorociţi. Ca şi cum mi-aş fi propus să fac o lume nouă! Am scos dintr-un buzunar de la piept o telecomandă de media-computer şi am apăsat pe OFF. O mare de foc a năvălit de niciunde peste ruinele oraşului afluând spre tancul meu fără să-l atingă, pârjolind însă miile de nenorociţi care mă înconjurau. Eu nu simţeam nimic dar îi vedeam pe ceilalţi zvârcolindu-se în flăcări. Apoi am schimbat canalul şi m-am trezit brusc în decorul unui atol din mările calde, pe o plajă cu nisip. Am răsuflat uşurat.

— Ce bine este departe de suferinţă!

— Nicăieri în lume nu poţi fi departe de suferinţă, mi-a răspuns Iisus de lângă mine. Era ars, acoperit de plăgi supurânde. Îmi zâmbea cu gura lui fără buze. Cuvintele lui mi-au născut o cumplită bănuială… Dacă reuşisem să găsesc un loc paşnic, străin de violenţă, de ambiţii, de sânge, de boli şi disperare înseamnă că eram…

— …mort.

— Repetă-mi numele, rar şi tare! Linia audio a modernului meu merge prost.

— Ivan Ciobanu – dezertor de pe frontul caucazian. Patrulele celor de la Militară l-au dibuit aseară într-o garsonieră unde stătea fără să fie înregistrat. A opus rezistenţă – avea un kalaşnikov şi a încercat să fugă folosind chiar maşina celor de la MM. Unul dintre soldaţi a tras cu aruncătorul portabil chiar când demara şi l-a prăjit ca pe un cârnat…

— Nu înţeleg ce treabă am cu toată povestea asta, l-am întrerupt pe sublentul de la raion încercând să adopt o mască impasibilă.

— Păi… s-a bâlbâit puştanul… la percheziţia camerei au găsit un jurnal în care era menţionat numele dumneavoastră, tovarăşe Dumitrescu. Eu am fost chemat ulterior pentru că, ştiţi şi dumneavoastră procedura, organele militare sunt subordonate celor civile. Trebuia să fac un proces verbal al acestui caz. Având în vedere că acest individ, Ciobanu, era dezertor şi binecunoscut drept… element instigator, sunteţi…

— Bine, trebuie să vin să dau explicaţii, i-am tăiat eu vorba. M-a privit aproape cu gratitudine. Nu-i nicio problemă. Cu cine trebuie să iau legătura?

— În faţa casei vă aşteaptă o Volgă veche, 314-MIL-MOL. Urcaţi în ea şi şoferul se va îngriji de tot.

I-am mulţumit politicos şi am închis linia de comunicaţii. Ivy reuşise să mă bage în belea. Cine ştie cât de şifonat o să ies din toată afacerea asta? E o acuzaţie serioasă să ai legături cu proscrişii societăţii comunitare. Deci rockerul murise carbonizat… Visul acela! Ducă-se pe pustii toate visele!

În vreme ce mă îmbrăcam am analizat detaliile acestei afaceri în care mă trezisem amestecat peste noapte. Fără să am vreo probă, tindeam să leg apariţia acestui Ivy cu mesajul de pe ComNet. Se sincronizaseră prea bine şi viaţa m-a învăţat să nu mă încred în coincidenţe. De un lucru eram sigur acum: Ivy nu era agent al Secret-ului. Dacă ar fi fost s-ar fi lăsat arestat şi apoi să vezi belele pe capul celor de MM. Nu exista un lucru mai periculos decât să compromiţi un plan al Secret-ului.

Atunci… ce legătură putea fi între Ivy şi Secret. Poate că era în tabăra cealaltă şi fusese însărcinat să mă supravegheze şi, eventual, să mă împiedice să comunic Secret-ului mesajul de pe Net în cazul în care Martin l-ar fi descifrat. Cine să-l fi însărcinat? În primul rând trebuia să afle că mă ocup de acest caz. Exista oare o organizaţie opoziţionistă atât de puternică încât să cumpere „ciripitori” din sânul Secret-ului? La fel de bine se putea să mă înşel, poate că nu era nicio legătură între Ivy şi Net.

În drumul spre sediul raional, mi-am finisat în minte povestea pe care aveam s-o relatez colegilor. Deci: am cumpărat sacoul de acest Ivy pe care îl întâlneam pentru prima dată, l-am reîntâlnit seara în staţia de metrou de sub Lăpuşneanu (specificat foarte clar că mă aflam acolo în interesul unei afaceri a Secret-ului – asta intimidează întotdeauna şi face impresie bună), el a pomenit ceva de un mesager sau agent şi a plecat iar eu, prinzându-mă că tipul e amestecat în ceva necurat, mi-am propus să mă „lipesc” de el şi să aflu mai multe… numai că MM-ul mi-a luat-o înainte şi l-a prăjit pe individ. Povestea suna bine, perfect aş putea spune… dar totul depindea de ceea ce şi-a notat Ivy în caiet…

* * *

Paşii lui Alioşa Trublan răsunau pe coridorul metalic. Era îngândurat. Se gândea pentru prima dat\ cu îngrijorare la viitor. Poate că totuşi nu vor câştiga războiul acesta… Pentru el nu va mai fi altul. De câteva luni încoace, odată cu primele semne de declin ale taberei generalissimului, se amăgea tot mai des cu posibilitatea unei răsturnări miraculoase a situaţiei. Nu reuşea să creadă că tot entuziasmul şi gloria taberei din jurul generalissimului se topiseră în numai şase ani. Dezamăgirile erau din ce în ce mai dese, toate planurile, oricât de minuţios pregătite, eşuau, iar situaţia devenea din ce în ce mai disperată.

Îşi aminti pentru o clipă chipul înlăcrimat al Nadiei. „Nu vreau să mor! Nu vreau să mor!” repeta ea monoton, legănându-se pe pat.

Iar el, în faţa ei ca şi a tuturor celorlalţi, trebuia să fie bărbatul de neclintit, secundul celui mai mare general din istorie, să zâmbească delicat şi să-i infirme orice ştire nefavorabilă lor. În ultima vreme infirma toate ştirile. Ajunsese să mintă cu tot atâta uşurinţă precum respira.

Nici eu nu vreau să mor, draga mea, îi răspunse în gând Nadiei. Nu vreau… şi nu pentru că mi-ar fi frică de moarte ci pentru că te iubesc, iubesc copilul nostru nenăscut. Nu uit însă că unica alternativă a vieţii e moartea.

Se opri în capătul coridorului, în faţa unei uşi înalte. Îşi apropie capul de dispozitivul de identificare. O lumină orbitoare îi invadă ochii.

— Identificare reuşită! rosti glasul blând de femeie. Trublan, secretar grad I. Acces interzis din ordin superior.

La naiba, Conducătorul se închisese iar în visurile sale, în lumea lui onirica. Avea din ce în ce mai multe zile din astea, în care dinamismul lui obişnuit sucomba în abulie.

— Fă-mi legătura. Urgenţă!

Pe micul monitor apăru chipul obosit al Conducătorului.

— Ce vrei, Alioşa? Dacă m-am închis aici, înseamnă că vreau să fiu singur. Am motive întemeiate să fiu lăsat în pace.

Imbecilule! Ce s-a întâmplat cu toate visele noastre, cu toată energia şi hotărârea cu care am pornit acest război? Trebuia să-i nimicim, totul era atât de bine plănuit, atât de bine decis, încât te

credeam când ne-ai spus că vom câştiga războiul în jumătate de an. După şase ani a venit şi vremea să-mi spui că vrei solitudine. Când ai tras milioane de oameni pe drumul pieirii ţi-ai pierdut dreptul la intimitate, cretinule. Nu mai ai nici măcar puterea de a-ţi privi eşecul…

— Sunt perfect convins de acest lucru, generalissime. Am însă veşti… care nu suferă amânare. Nu sunt veşti bune dar poate că, sfătuindu-ne, vom găsi o rezolvare.

Generalissimul îşi supse încurcat buzele. Dorea să fie lăsat în pace dar, în acelaşi timp, raţiunea îi ordona să deschidă uşa. Se aplecă peste biroul semicircular şi apăsă câteva taste.

Mecanismul îmbătrânit al uşii tuşi zgomotos şi uşa culisa în perete cu scrâşnet metalic.

— Ce s-a întâmplat, Alioşa? Ce s-a mai întâmplat?

— Receptorul nostru din trecut nu mai răspunde. Emiţătorul îmi spune că nu-l mai poate contacta, că mesajele sale nu întâlnesc decât o linişte de gheaţă. Nu mai detectează niciun fel de activitate cerebrală.

— Mie nu mi-a plăcut de la început povestea asta, spuse generalissimul ridicându-se din spatele pupitrului. Cu greu îl mai puteai recunoaşte în bărbatul mic de statură, îmbătrânit înainte de vreme, cu chip răvăşit de nelinişte, pe liderul harismatic care ştia să insufle încredere şi dorinţă de victorie trupelor sale.

— A fost o înşelătorie iar eu nu mă pretez la aşa ceva, întări el trecându-şi mâna prin părul răvăşit. Eu şi soldaţii mei luptăm şi murim pentru libertate… pentru ţară. Nu minţim, nu ne târâm în genunchi. Tu şi Statul Major m-aţi constrâns să aprob acest plan.

— Nu cred că vă daţi seama de gravitatea situaţiei, insistă Alioşa. Suntem într-o inferioritate numerică dezastruoasă. Cei mai puţin de un milion de soldaţi de care dispuneţi înfruntă forţe de zece ori mai numeroase. Numai poziţia strategică în care ne aflăm şi tehnica de luptă pe care încă o mai stăpânim împiedică prăbuşirea. În cursul zilei de ieri am pierdut o sută de mii de oameni – dezertori, prizonieri sau morţi pe câmpurile de luptă.

— Şi ce propui? îl întrerupse Conducătorul cu acea grimasă ameninţătoare care-i apărea pe chip ori de câte ori i se amintea de înfrângere. Mă refer, bineînţeles, la Mesager. Îl mai trimitem sau nu?

Alioşa se apropie de lider cu ochii plecaţi în superbul covor iranian.

— E ultima noastră soluţie. E riscant, e chiar mai riscant decât în celelalte dăţi dar timpul ne presează. Inamicul e pe punctul de a cuceri centrala atomică de la Juliagrad care, după cum ştiţi, e ultima noastră rezervă energetică. Dacă reuşeşte, nu mai putem forţa câmpul crononic.

Totul s-a terminat. Ticăloşii vor cuceri Juliagradul, vor nimici şi ultimele cuiburi ale apărării şi vor ajunge aici, în Oraşul Subteran. Crezi că le va păsa că vei aneantiza câteva sute de mii de soldaţi odată cu tine? Fanaticii vor sacrifica orice pentru a te distruge şi, odată cu tine, tot ceea ce reprezinţi.

— Fă cum crezi, murmură sumbru Conducătorul. Dacă, aşa cum spui, e într-adevăr ultima noastră şansă, nu ştiu de ce-ai mai venit să mă baţi la cap.

Gârbovit ca un moşneag, se întoarse în fotoliul său şi se răsuci cu spatele la Alioşa, sugerându-i că audienţa a luat sfârşit. Trublan ezită o clipă neştiind dacă să îndrăznească.

— Maria, soţia generalissimului ar dori să-l vadă, începu el timid. La fel şi Andrei şi Mişa.

Sesiză tresărirea celui din fotoliu şi se trase spre uşă.

— Transmite-i că mă vor vedea la timpul potrivit, şuieră cu mânie reţinută vocea liderului. Nu înainte.

Mâna lui dreaptă se ridică lent şi apăsă câteva taste de pe telecomanda ataşată pe antebraţul stâng. Pe uriaşul ecran care ocupa peretele din fundalul biroului începură să se deruleze imaginile unei lupte aeriene… Speed-ere se întretăiau precum săgeţile în negura spaţiului. La început, când deţineau încă supremaţia orbitală, generalissimul conducea câte un atac. Fusese un pilot bun. Cu trei luni în urmă inamicul ocupase ultima lor bază orbitală.

Bietul nenorocit, gândi înfuriat Alioşa Trublan. E un învins, trăieşte numai prin amintirile glorioaselor timpuri trecute. Prezentul şi viitorul nu mai au sens pentru el.

În vreme ce străbătea din nou coridorul lung şi rece, un gând îi reînvie speranţa. Exista încă o soluţie de salvare din cercul care se strângea. O ultimă soluţie. Ştia de mult timp de ea dar până în clipa

de faţă nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea s-o folosească pentru propriul său interes. Era mâna dreaptă a generalissimului şi nu-l putea părăsi. Nu putea să-l abandoneze pe cel care îl ridicase la poziţia la care se afla acum. Deşi dispreţuia lipsa de curaj cu care acesta înfrunta sfârşitul, îi era încă prea devotat pentru a-l trăda, fie şi prin părăsire… Dar Nadia… Supravieţuirea ei era mai importantă decât moartea lui. Mesagerul putea fi oricine… chiar şi Nadia.

* * *

Interogatoriul de la raion a fost scurt, aproape formal. Nimănui nu-i putea trece prin cap că aş putea avea vreo relaţie subversivă cu acest Ciobanu. Până la urmă m-am speriat degeaba… în fine, nu degeaba, toată povestea va rămâne înregistrată undeva, în nişte arhive, şi dacă vreodată voi intra în dizgraţia unei organizaţii importante, a vreunui nomenclaturist, afacerea va fi dezgropată şi îmbogăţită cu toate detaliile necesare unei condamnări cât mai grele.

I-am rugat pe cei de la raion să-mi copieze caietul pe o dischetă. Mi-au întâmpinat cererea cu reticenţă aşa încât am fost silit să contactez Secretul. Întrucât acum eram în afaceri cu ei, şi pentru că i-am destăinuit lui Kaleaghin temerile mele despre presupusa legătură a decedatului cu cazul de care mă ocupam, colonelul a discutat cu cine trebuia şi am primit copia dorită.

La urma urmei, nu aveam de ce să fiu supărat de implicarea mea în toată povestea asta… De fapt, chiar nu eram supărat ci numai neliniştit. Speram că jurnalul lui Ivy mă va ajuta să fac puţină lumină în propriul meu interes.

* * *

„Îmi pierd minţile. Înnebunesc, mă rătăcesc în labirintul uitării de sine, mă robotizez. Ucid, ucid zilnic… Copii, femei, bărbaţi – fără deosebire de rasă, sex, religie… în numele egalităţii proclamate în Constituţia federativă.

Cred că acesta este sensul întregii poveşti. Imperiul nu mai are nevoie de oameni ci de roboţi. Mare descoperire, Ivy! Pretutindeni unde te duci primul lucru care ţi se spune este să asculţi ordinele, să nu gândeşti deoarece pentru gândire… federaţia are oameni de ştiinţă, intelectuali, care numai asta fac – cum spune sergentul. Aproape că duc lipsa Universităţii. De aici, din Caucaz, treptele roase de vreme ale Universităţii moscovite îmi par

desprinse dintr-un peisaj paradiziac. Ştiu, îmi aduc perfect aminte – mediul studenţesc nu e deloc un rai. Sărăcie, droguri, prostituţie, turnătorie… îmi aduc aminte de tot, îmi aduc aminte însă şi de micile momente de rezistenţă, de cedările Pol-ului, de Irina, de Maşa, de nopţile înecate în polemici insense, de dimineţile care te surprindeau cu lumina dureroasă în patul cu perdeluţă al unei fete frumoase…

Cine te-a trimis aici, băiete? m-ar întreba tata dacă ar mai trăi. Nimeni, tată, nimeni. Da, tata nu m-ar ierta – *ţi-am spus eu*… Eram un idealist, credeam că frontul e preferabil laşităţii din cămine, colaborării cu Secretul şi cu Biroul Studenţesc de Partid, că e preferabil bulinei verzi care mă aştepta după terminare… Ce idioţenie, speram ca prin moarte să aflu ce e viaţa, credeam că-mi pot îngropa aici, pe câmpul de luptă, ura, disperarea şi furia care mă striveau în timpul studenţiei. Le-am îngropat, adevărat, dar odată cu ele m-am îngropat şi eu, sub miile de cadavre carbonizate, printre carcase de tancuri şi elicoptere, printre copii care scâncesc, şi mame muribunde. Credeam că foamea, oboseala şi sângele mă vor face să trăiesc mai adevărat decât în oraşele murdare, suprapopulate, mincinoase ale continentului Federaţiei… dar ele nu m-au făcut decât să mor mai adevărat… să mor în mine.

Nu pot înţelege de ce ne-au trimis în sprijin unităţi de droizi. La ordinul comisarului, al căpitanului, al Partidului şi-al lui Nikita, noi ucidem cu la fel de mult sânge rece, suntem aproape la fel de precişi şi, de ce să nu ne gândim şi la economia planului trienal, mult mai puţin costisitori şi mai uşor de înlocuit.

Când am venit aici credeam că musulmanii sunt răi, că islamismul e mai rău decât comunitarismul. Unii dintre noi încă mai cred rahatul propagandistic pe care ni-l servesc comisarii. Rasa noastră este rea. Uneori îi privesc pe copiii pe care îi ucid şi, deşi mor alături de fiecare dintre ei, nu mă pot împiedica să nu văd în ei pe cei care-ar fi putut deveni viitorii călăi ai umanităţii.

…

E cert că sunt inconştient. Jurnalul acesta, căzut pe mâinile unui politruc mai zelos, ar putea fi proba decisivă pentru condamnare. Sunt prudent, cât se poate de prudent, dar turnătorii fac parte integrantă, aşa cum ştie toată lumea, din via] a noastră\ şi

este greu să ţii un secret 'într-o comunitate mare. Probabil că aici, pe front, sunt mai în siguranţă. Lumea este obosită, încrâncenata de suferinţe şi, cu excepţia comisarilor şi a turnătorilor, nimeni nu se prea interesează de acurateţea liniei politice pe care o urmezi. Saşa, siberianul, mă pândeşte de la un timp cam insistent. Cred că la următorul atac va cădea pentru patrie. Se pare ca Dumnezeu, când a văzut că se îngroşa gluma, a cam şters puţina de pe front. Cineva tot trebuie să-i ţină locul, să mai împuţineze gurile spurcate – De ce nu eu?

…

Ieri am avut un vis. Unul special. Mă aflam într-o cameră circulară. Pe peretele rotund se aflau înşirate tot soiul de ecrane şi dispozitive despre care nu ştiam la ce servesc iar din trei în trei metri, în faţa acestor dispozitive se afla câte un operator uman. Operatorii aveau fixate pe cap nişte căşti schematizate, un soi de căşti Realvirt, cu terminale pentru urechi şi ochi. Eu mă aflam aşezat în centrul camerei într-un fotoliu gigantic de piele. Un individ înalt, având în jur de patruzeci de ani a luat loc într-unul din celelalte două fotolii libere din faţa mea şi a început să-mi vorbească. Îmi ştia numele, datele personale. Credeam că fusesem narcotizat, arestat şi condus într-un centru de interogatoriu al Agenţiei Militare… dar tipul care-mi vorbea nu părea deloc agresiv şi nici nu-şi manifesta dorinţa de-a mă face să mărturisesc duşmănia pe care o purtam popoarelor Federaţiei. Cred că, dimpotrivă, individul dorea de la mine să-l ascult. Şi apoi, cei de la Agenţia Militară, ştiu asta de la Babcencko care a fost anchetat acolo, nu sunt atât de subtili încât să folosească tehnică pentru torturarea arestaţilor; oamenii lor sunt prea brutali şi violenţi pentru a îngădui ca o maşină să le facă munca.

Individul din vis mi-a îndrugat o istorie fantastica. Era, după spusele sale, secretar I al Conducătorului Mişcării de Eliberare. Luptau împotriva comunitarismului, împotriva forţelor Federative… în viitor, 72 ani după data curentă… dar se aflau într-o situaţie critică. Mişcarea era pe cale să fie distrusă şi numai un singur lucru o putea salva… o misiune în trecut, în 2012, în timpul primului Congres comunitarist. Eu eram ales pentru a ajuta la succesul misiunii – pentru că eram sensibil la emisia cerebrală anti-crononică (nici măcar n-a catadicsit să-mi explice despre ce este vorba) şi

pentru că eram animat de sentimente anticomunitariste.

El continua să vorbească dar, brusc, m-am revoltat împotriva irealismului poveştii, m-am ridicat şi am plecat din încăpere… M-am trezit în adăpostul în care aşteptam contraatacul anunţat de comandament.

Nu ştiu ce să cred, sunt de-a dreptul şocat. Visul avea o înlănţuire statică dar perfect logica, lipsită de ruperile de ritm aberante ale unui vis normal. Să fiu într-adevăr ales de cei din viitor pentru a ajuta la răsturnarea comunismului? Acum, fiind treaz, gândul îmi pare atât de absurd încât încerc să-l uit… Dacă n-a fost decât un vis, în mod sigur nu se va mai repeta iar dacă… Nu, nu poate fi…

…

Atacul musulmanilor a fost zdrobitor. Am fost siliţi să părăsim poziţiile, lăsând în urmă pierderi masive. Din plutonul meu au murit mai bine de zece oameni iar alţi şase au fost răniţi. Din fericire, trupele noastre au fost întărite cu „prospătură” şi am plecat spre refacere. Ce irosire! Dacă am fi avut aceşti oameni la momentul atacului, am fi făcut faţă musulmanilor.

Saşa a căzut ca un brav erou, cu faţa înspre inamic… dar împuşcat pe la spate. Îmi persistă în memorie ochii săi mici şi cruzi, rânjetul cu care întâmpinase vestea condamnării lui Bihač – pe care tot el îl turnase. Mulţi colaborează cu diferite organe de supraveghere ale Partidului dar Saşa o făcea din plăcere. Dumnezeu îl va ierta… când se va întoarce cu fata spre noi! Pe mine nu mă doare nici în c… dacă are de gând să mă ierte. Ştiu numai că am făcut ce trebuia să fac.

Şi totuşi, oricât de sângeros ar fi fost atacul, pentru mine rămâne de un interes secundar. Aici, în cazarmă, oamenii din viitor m-au contactat din nou. În vis, bineînţeles. Acelaşi tip de data trecută – Alioşa Trublan. Părea supărat că am „întrerupt transmisia intempestiv”. Din câte am înţeles, ei mă pot contacta oricând dar eu pot refuza comunicaţia cu ei pur şi simplu enunţându-mi această dorinţă. Mi-a spus că-mi înţelege reticenţele dar că mă va convinge că nu sunt nebun, că nu e doar un simplu vis. Pentru aceasta, mi-a spus că generalul diviziei noastre, Ivan Cernomârdin va fi luat prizonier în timpul nopţii de către un comando iranian şi apoi

executat în cursul zilei următoare.

Avea dreptate. La prânz, în vreme ce plutonul meu îşi lustruia armamentul, în dormitorul nostru au fost aduşi încă doi soldaţi, ordonanţele lui Cernomârdin. Ei ne-au suflat vestea că generalul fusese răpit în timp ce inspecta aripa estică a frontului. La mai puţin de o oră, ascuns într-un ungher dintr-o magazie pentru ca să trag un pui de somn, imaginea dinaintea ochilor mi s-a întunecat şi l-am văzut din nou pe acel Trublan – „Ai văzut că am avut dreptate" mi-a spus el rânjind. De data asta nu mai încăpea îndoială că treaba e adevărată – eram în picioare, perfect treaz iar **ei** mă contactaseră… Doar dacă nu cumva înnebunisem.

Închei aici pentru că se apropie adunarea de seară. Mă duc să ascund jurnalul în rezervorul tancului. Aici, în unitate, trebuie să fiu prudent.

…

Trebuie să asigur securitatea Mesagerului. Acest nume de cod acoperă de fapt un agent care va traversa timpul cu misiunea de-al lichida pe Nikita, pe vremea când era un simplu secretar raional. Tot nu mă pot obişnui cu faptul că sunt în contact cu viitorul. Data trecută am încercat să-l descos pe Trublan despre cele ce se vor întâmpla dar acesta a fost mai mult decât evaziv, justificându-se cu faptul că o durată prea mare a legăturii de comunicaţie temporale mi-ar putea afecta sănătatea.

Sunt confuz şi ameţit de toată această poveste. Nu-i floare la ureche să fii contactat de un om care se va naşte peste trei decenii şi să fii amestecat într-un complot ce va avea loc cu cinci ani înainte de a te naşte tu însuţi. L-am întrebat ce-mi rezervă mie viitorul – voi muri încercând să-i ajut? voi reuşi? Mi-a răspuns că nu are ştiinţă de soarta mea deoarece reţeaua lor a pierdut legătura cu banca de date a armatei regulate încă înainte de a se decide să mă folosească.

Nu m-am hotărât încă să-i ajut dar Trublan discută ca şi cum ar fi un lucru de la sine înţeles. Mi-a spus că primul lucru pe care trebuie să-l fac este să dezertez… şi o spunea cu aerul unui om care nu înţelege că pentru dezertare risc, în cel mai optimist caz, douăzeci de ani în minele de uraniu de pe Sokolov.

…

Acum trei zile m-au prins dormind în timpul destinat îngrijirii

armamentului. M-au dus în camera ofiţerului de serviciu iar aici cei doi sergenţi de gardă m-au bătut până am leşinat. Apoi mi-au legat două sfori de mâini şi m-au scufundat până la brâu în latrină. Am vomat de multe ori. Chiar şi după ce stomacul mi se golise, încă mai vomitam un lichid verzui. M-au ţinut acolo câteva ore, timp în care mâinile mele, strânse de legături, mi s-au învineţit rău de tot. La lăsatul întunericului, m-au scos din rahat, l-au pus pe alt soldat să mă dezbrace şi m-au spălat cu furtunul. Credeam că s-a terminat, eram atât de uşurat că mă scoseseră din cloacă încât, dacă aş mai fi putut rosti ceva, le-aş fi mulţumit. Mă înşelam însă… nu se terminase. M-au violat. Amândoi sergenţii şi apoi un caporal, prieten cu ei. Altă dată, o asemenea umilire m-ar fi determinat să mă sinucid. Armata însă a ştiut cum să ne distrugă şi ultimele rămăşiţe de mândrie omenească. Îmi aduc aminte polemicile de la facultate, de gândirea mea din acele timpuri… „Ne pot lua orice dar nu şi demnitatea, nu şi independenţa interioară. Nu pot să ne asuprească decât trupurile, nu şi minţile, nu şi sufletele”. Doamne, ce naivi mai eram! Ei îţi pot lua orice, îţi pot lua mândria, îţi pot lua umanitatea, îţi pot lua gândurile, îţi pot lua respectul de sine… îţi pot reduce viaţa la primordialitatea instinctului insens al supravieţuirii. Am constatat că, pe măsură ce viaţa mea devine tot mai săracă, prin pierderea unor dimensiuni esenţiale, cu atât mai mult o preţuiesc, cu atât mai mult îmi este frică să n-o pierd.

Episodul acesta m-a convins să-l ajut pe Trublan, oricine ar fi el: halucinaţie sau realitate ce va să vie. Trebuie să dezertez înainte de a-mi rupe şi ultimele legături cu umanitatea.

…

Ieri, am trecut graniţa în Moldova. Am calculat până acum că dezertarea mea a făcut nu mai puţin de treizeci de victime. Tot ieri l-au prins şi pe Alexei. Îmi pare rău pentru puşti. La urma urmei, eu am fost cel care l-a convins să mă urmeze… dar nu i-am sugerat să treacă pe acasă. Era din Tiraspol şi, fiind la numai treizeci de kilometri, a insistat să treacă pe acasă, să-şi vadă mama. M-am împotrivit cât am putut dar el o ţinea pe a lui aşa că l-am lăsat să plece. Urma să ne întâlnim peste două zile la Iaşi… Azi, dimineaţă, ajunsesem în Chişinău şi am intrat într-o bodegă din periferie ca să beau o cafea. Cu gândul la Alexei, am băgat o monedă în anticul

terminal Net din crâşm\. Mama lui murise – de inimă rea, susţinea ziarul Nevoia Moldova, când aflase că fiul îi dezertase – iar sora lui, o bună comunitaristă, căsătorită cu un nomenclatorist, îl turnase MM-ului. În vreme ce citeam articolul, nenorocitul de barman nu are altceva de făcut decât să-mi aducă erzaţul lângă terminal. Pe monitor, sub titlul de o şchioapă: „Dezertorii”, se afla poza mea şi a lui Alexei aşa încât tipul n-a putut să nu le remarce. A făcut nişte ochi de melc semn că, în ciuda bărbii mele şi a ochelarilor de soare, mă identificase. I-am arătat discret automatul şi a fost de acord să mă însoţească la baie. Îngăima mereu că nu este turnător dar nu-mi puteam încredinţa viaţa şi misiunea în mâinile acestui nenorocit aşa încât am fost silit să-l lichidez.

Uneori, când meditez la destinul meu, fiori de gheaţă îmi străbat trupul şi sufletul. Realizez cât de radical m-a schimbat războiul… şi totuşi îmi vine greu să-l recunosc în acest ucigaş lipsit de scrupule de astăzi pe studentul bucşit de idealuri de acum câţiva ani… Doi. Numai doi ani au fost de ajuns pentru a transforma un om sensibil şi cult într-un droid ucigaş. Nu ucid nici măcar din plăcere. Aproape că adesea îmi doresc să fie aşa… ar însemna că mai am un suflet. Nu, eu ucid din calcul, mecanic, ca o maşină.

…

David mi-a falsificat un paşaport cumpărat cu yeni falsi de la un evreu muribund. L-am convins să-mi păstreze prenumele.

Trebuie să-mi caut un aliat care să fie la locul comunicat de Trublan. Eu n-am voie să mă expun… Trublan a recunoscut că eu am fost ales pentru simplul motiv că am fost singurul pe care au reuşit să-l contacteze clar… se pare că am o sensibilitate neobişnuită la transmisiile crononice.

Din armată am dezertat cu gândul că Alexei va fi acela care va proteja Mesagerul… Acum două zile, încercând să aflu veşti noi despre el, am dat peste filmul execuţiei lui.

* * *

Citirea jurnalului mă absorbise în aşa măsură încât uitasem să-mi iau raţia de pâine înainte de închiderea punctului de distribuţie. Nu aveam altceva de făcut decât să mă culc cu stomacul gol sau să cer de la vecini… Cine mi-ar fi împrumutat mie un colţ de pâine, privilegiatului căpitan de Pol? Nu mă amăgesc. În slujba şi

poziţia mea nu-ţi prea faci prieteni.

Pe când îmi munceam astfel gândurile, monitorul computerului meu s-a luminat brusc cu un mesaj de la Martin. Am acceptat legătura. Părea obosit şi neliniştit.

— Vreau să-ţi vorbesc! s-a precipitat el uitând de orice formulă de politeţe.

— În legătură cu…?

— În legătură cu…! mi-a confirmat el. Nu, a răspuns el gestului meu, nu pot să-ţi transfer nimic pe Net, trebuie să ne vedem. Am să-ţi spun mai multe.

— Unde vrei să ne întâlnim?

— În Piaţă. Peste o oră.

A închis comunicaţia odată cu ultima silabă. Am rămas fixând fundalul roşu pe care stema albastră 3D a Federaţie se rotea victorioasă. Martin era agitat, de-a dreptul înspăimântat. Am uitat pe dată de pâine.

Era limpede că Martin descoperise ceva… Oare de ce mă chemase prin Net? Cred că îşi imagina că existau şanse mari ca terminalul meu să fie urmărit de Secret. Iţele poveştii în care mă descopeream implicat se combinau în zeci de variante, care aproape realiste, care de-a dreptul fantastice.

Încă nu venise când am ajuns acolo. M-am plimbat pe rondul unde odinioară fusese statuia lui Cuza, refuzând pe rând serviciile a trei prostituate. Piaţa, centrul vechi al oraşului, era bine luminată. Neoanele portocalii luceau straniu prin perdeaua ceţoasă, dându-mi impresia că mă aflu cufundat într-un imens iaurt cu aromă de portocale… Amintirea asta vine din timpuri străvechi, preunioniste, când comerţul începuse să ia o alură occidentală în ciuda nenorocitului ăla de preşedinte. Acum, la iaurt şi produsele lactate nu au dreptul decât femeile cu copii mici şi nomenclaturiştii, iar primele doar în cazul în care se găseşte aşa ceva în comerţ. Despre portocale, ce să mai vorbesc… Uneori simt că aş dori să vină o ploaie, un potop care să-mi spele creierul de amintiri. Mi-ar fi mai uşor să trăiesc… tuturor ne-ar fi mai uşor.

Sirena unei salvări mă smulse din amorţeală. Undeva, trebuie să se fi îmbolnăvit un politruc, un secretăraş de partid, un mahăr. Dacă eşti simplu lefegiu, în apropierea orelor de interdicţie, nu are

sens să suni la Salvare chiar dacă tragi să mori.

Din ceaţa portocalie se desprinse o umbră masivă. Era Martin.

— Bună, Alex!

— Bună. Cred că trebuie să ne lămurim repede pentru că se apropie Interdicţia. Eu am permis dar n-aş vrea să fiu silit să te conduc acasă, până în Luncă. Apropo, am vorbit cu un prieten de la Habitaţie şi cred că o să-ţi rezolv problema.

În lumina tulbure, Martin părea îmbătrânit cu zece ani. Se balansa de pe un picior pe altul şi furişa împrejur priviri îngrijorate.

— Nu-mi spui pentru ce m-ai chemat?!

— Desigur… mormăi el, numai că… E vorba despre problema aia.

— Bineînţeles. Ce ai, omule, ce te neliniştişte?

A tuşit încurcat şi şi-a apropiat gura de urechea mea:

— Secretul. Nu mi-ai spus că e băgat şi Secretul în toată treaba asta.

A fost rândul meu să-mi dreg vocea stânjenit, încercând să găsesc o explicaţie.

— Îmi pare rău, n-am ştiut la cine să mă adresez. Oricum, ce te priveşte pe tine?!

— Mă priveşte. Sunt… sunt… ştii, după treaba aia cu tata, eram în pericol şi eu şi maică-mea aşa încât, când ni s-a propus…

M-am încruntat neîncrezător.

— Încerci să-mi spui că eşti turnător la Secret?!

— Da, mi-a răspuns el plecându-şi fruntea. O clipă mai târziu şi-a înălţat din nou privirea. N-am avut altă cale… şi-apoi era mai mult o chestie formală, le „ciripeam” tot soiul de inepţii, doar ştii că oamenii nu se mai expun în discuţii directe…

— Stai, Martin! Nu e nevoie să te justifici. Sunt sigur că ai fost silit s-o faci. Nu înţeleg însă ce legătură are asta cu noi şI afacerea noastră?!

— M-au contactat azi cu aerul că ştiau despre conversaţia avută în staţia de sub piaţă.

— Eu nu le-am spus nimic… Poţi să mă crezi! Se poate totuşi să mă fi urmărit şi să fi înregistrat conversaţia. Poate că şi în clipa aceasta…

— Nu, acum nu cred. N-ar trebui.

— Pe dracu'. M-ai sunat pe Net şi e foarte posibil…

— A fost un mesaj direcţional, destinat terminalului tău, construit mulţumită unei jucării făcute de mine. Orice alt terminal conectat pe linia ta, a recepţionat mesajul plin de paraziţi. Curăţarea lui durează câteva ore aşa încât nu văd cum… decât dacă nu cumva… În fond, trebuia să te văd şi Secretul ştia asta.

— Crede-mă, Martin, în afara acestei afaceri pentru care mi s-au promis nişte avantaje, n-am nimic de-a face cu Secretul! Nu sunt agentul lor, nu sunt informator…

A tăcut câteva secunde apoi a izbucnit:

— Nu mai înţeleg!

Şi-a aprins o ţigară, a tras adânc fumul în piept, apoi l-a expirat, dându-şi capul pe spate. Mi-am aprins şi eu o mahorcă.

O umbră s-a desprins din obscuritatea unui colţ venind în fugă spre noi. L-am văzut cu coada ochiului şi în următoarea clipă ţineam în mână un pistol. Omul ajunsese cam la cinci metri de noi în acel moment. S-a aruncat brusc pe burtă, alunecând necontrolat pe dalele ude de marmură până la picioarele mele.

— Te rog, lasă-mă să te iubesc! a gemut răguşită umbră.

Mi-am descleştat lent degetul de pe trăgaci. Încă o fracţiune de secundă şi i-aş fi zburat creierii.

— Lasă-mă să fiu sclavul tău! Dă-mi voie să te iubesc!

— Ptiu', am icnit eu în direcţia nenorocitule. Pleacă! Tiveşte-o până nu mă supăr.

— Nu mă prigoni. Lasă-mă să te iubesc.

Privirea zdrenţărosului culcat la picioarele mele radia un verde-fosforescent. Mi-am ridicat ochii spre Martin. Cercetătorul împietrise, cu ţigara oprită în aer.

— Nu trebuia să te sperii! E numai un „solar", uită-te la fosforescenţa pupilelor lui.

— Am crezut că ai de gând să mă împuşti! a bâiguit Martin într-un târziu.

— Lasă-mă să te…

I-am tras drogatului un picior în stomac. Geamătul lui de durere a străpuns acut tăcerea neoturna a pieţii, transformându-se mai apoi într-o criză de tuse.

— Hai să plecăm de aici!

L-am prins de braţ pe Martin şi ne-am depărtat grăbiţi.

— Îţi mulţumesc, stăpâne! am auzit în urmă suspinele jalnice ale solar-ului.

— Numai de nu s-ar lua după noi, am murmurat eu. Întorcându-mi privirea peste umăr l-am văzut pe drogat începând să se târască înapoi spre întunericul din care se zămislise.

— Să nu mai spui niciodată asemenea prostii, m-am întors iar spre Martin. Niciodată nu-ţi voi face niciun fel de rău.

Nu ştiu dacă m-a crezut. Nici măcar nu şi-a ridicat privirea din vârful pantofilor. Poate că avea dreptate să nu mă creadă.

— Spuneai că nu mai înţelegi. Despre ce e vorba?!

A ezitat o clipă după care a întrebat precipitat:

— De ce mi-au dat caseta?!

— Ce casetă?!

— Mi-au înmânat o casetă pe care urma să ţi-o prezint drept decodarea făcută de mine a semnalului de pe Net. Eu încă nu reuşisem să găsesc funcţia după care se mişca acea modulaţie prin toată banda de frecvenţă. Am vizionat caseta… deşi mi se interzisese… şi am fost speriat şi şocat de ceea ce am văzut. Un individ care susţinea că este din viitor cerea uciderea unui călător temporal care urmează să apară în timpul nostru. O cerea în numele unei… Revoluţii care se petrece în timpul lui… o revoluţie… Se apropie de urechea mea şi îmi şopti: anticomunitaristă.

Grimasa mea l-a făcut să adauge grăbit:

— Şi eu m-am gândit că e o vorbă de un montaj al celor de la Secret. Ei bine, din curiozitate, am continuat să vânez semnalul şi, în cele din urmă am descoperit metoda de decodare şi corelare a discontinuităţilor lui de frecvenţă. Pentru cineva care are legătură cu electronica, este relativ uşor de descoperit – frecvenţele sunt schimbate după o modulo 6 iar unda este compusă din două unde care…

— Treci peste asta, detaliile tehnice le vom discuta altă dată, la o bere. Deci ai reuşit să decodezi singur semnalul…

— Da. E acelaşi cu cel de pe caseta Secret-ului… numai că pe casetă mesajul este tăiat. Încă nu am reuşit să-l recompun în totalitate dar, pe lângă cele câteva imagini care se regăsesc în înregistrarea secretiştilor, am găsit şi vreo zece secunde care nu se

află acolo, lucru care m-a făcut să cred că ţi s-a oferit un mesaj trunchiat.

Am aruncat ţigara pe dalele sparte al piaţetei. O casetă, un mesaj trunchiat, o misiune deja rezolvată, un dezertor, o revoluţie care apare în mesaj dar şi într-un jurnal personal… Povestea începea să ia amploare şi mă simţeam direct vizat de finalitatea ei şi nicidecum într-un sens pozitiv.

— Nu mă privi aşa, murmură Martin. N-am niciun răspuns. Istoria asta mă năuceşte şi pe mine. Primul meu gând, acela al unui cetăţean normal, este să spun că totul nu-i decât o glumă proastă. E însă o glumă proastă periculoasă, mai periculoasă decât un glonte în frunte. Nu văd cine, în timpurile noastre, s-ar amuza să mixeze un astfel de mesaj pe ComNet, riscându-şi pielea numai pentru a juca o farsă… şi apoi, pregătirea mea ştiinţifică mă îndeamnă să nu exclud posibilitatea unei comunicări extratemporale. În orice caz, chiar dacă este vorba de o farsă, nu am posibilităţi de determinare a locului de unde se emite… nu se poate spune acelaşi lucru şi despre Secret.

— Nu-ţi mai bate capul, Martin. E o cursă care îmi este destinată. Încă nu ştiu ce au cu mine, nu ştiu care este scopul lor final dar sunt aproape sigur că mă vor. Încearcă să refaci tot mesajul deşi…

— Deşi ce?

„Deşi, probabil, trunchierea mesajului e tot o cursă de-a lor”.

— Nimic. Tu încearcă să-l pui cap la cap cât mai repede şi nu uita să-mi trimiţi o copie.

Mi-am privit ceasul.

— E unsprezece jumătate, i-am spus eu. Nu mai circulă nimic la ora asta şi un taxi până în Luncă ţi-ar mânca salarul pe o săptămână. Vino cu mine.

Când am ajuns la cel mai apropiat terminal stradal, mi-am introdus cartela şi am format numărul echipajului TREI.

— Kraicheck?! Cum naiba se face că eşti la stradă?

— Am făcut schimb de tură cu Mitrică. Îşi botează copilul.

— Bun creştin, da’ cam prost. Dacă se află, se cheamă că şi-a băgat un bolovan la dosar. Uite care este treaba: vreau să vii cu maşina în Piaţa Centrală şi să-l duci pe un prieten de-al meu acasă –

nu mai are timp până la stingere iar eu mai am câteva probleme de rezolvat. Se poate?!

— Pentru dumneavoastră, oricând, to'ar'se căpitan.

— Te-am făcut om, măi, Martin! Dacă te văd vecinii că te aduce Pol-ul acasă, nu-ţi mai trece nimeni prin faţă.

— Da, şi nici n-o să-mi mai vorbească nimeni până la moarte, îmi răspunse el amărât. Nu ştiu cum m-am trezit amestecat în tot rahatul ăsta.

— Da' tu crezi că eu fac de plăcere afaceri cu Secretul? Suntem prea mici să ne împotrivim tăvălugului acestei maşinării politice… trebuie să ne pliem după ea dacă nu ne-am plictisit de viaţă. Hai, capul sus, poate că laşitatea va câştiga bătălia noastră cu istoria… poate că vom prinde timpuri mai bune… Am auzit că Nikita pregăteşte nişte schimbări în organele de conducere.

El clătină neîncrezător din cap.

— Şefii se schimbă, oprimarea rămâne.

— Tu ai lumea ta, hi-tehnica şi pasiunea pentru ea te ajută să treci peste mizeria cotidiană. Eu tocmai din această mizerie îmi câştig pâinea, stau cufundat în ea de dimineaţă şi până seara…

Un claxon răsună strident în tăcerea nopţii din parcarea hotelului „Mareşal Kolikov", tăindu-mi fraza.

— A venit Kraicheck! Să nu-l facem să aştepte.

Înainte de a se urca în maşină, Martin se răsuci brusc spre mine:

— Era să uit cel mai important lucru. Ţine! Ţi-am copiat caseta pe o dischetă. Scuză-mă că te-am bănuit…

— …de lucrătură cu Secretul?! E normal, nu-ţi face probleme. Tu n-ai auzit nimic, măi, lentule! S-auzim numai de bine.

* * *

Nu m-am dus acasă. Eram pur şi simplu terorizat de veşti. Secretul îmi vrea capul, nu încape îndoială; Kaleaghin urmarea să mă implice într-o afacere neortodoxă politic. De ce însă acum şi de ce un plan atât de minuţios pentru o persoană lipsită de putere ca mine. În faţa unui ordin de arestare al Secret-ului, nimeni, nici chiar Prim-ul raional nu putea face nimic… doi martori falsi şi, în mai puţin de o săptămână deveneam o afacere clasată, o amintire… doar dacă nu cumva îmi doreau capul la modul cel mai propriu. Chiar şi în cazul

acesta, ar fi fost mai simplu să-şi pună „profesioniştii” la bătaie.

Simţeam nevoia să beau ceva dar restaurantele se închiseseră încă de la ora zece. Ajunsesem în Cantemir – numele ăsta l-au păstrat pentru că principele fusese un mare prieten al poporului slav… mi-am amintit de vorbele profesorului meu de istorie din liceu care ne repeta, contrazicând teoriile oficiale române, că principele nu era un erou ci un trădător de ţară. Pe profesor l-au săltat în urmă cu câţiva ani. Era prea bătrân ca să-l trimită în Siberia sau pe o staţie orbitală şi mai avea şi ceva pile dar nu s-au lăsat până ce nu l-au scos de nebun ca să-i ia catedra. A murit în condiţii ciudate la mai puţin de un an după proces.

Îmi rătăceam descumpănit paşii pe strada desfundată, când mi-am amintit de „Buşeala”. Era un local semiclandestin, aflat la parterul unui bloc din apropiere. Îl ţinea un ţigan, Corcodel. Crâşmei i se spunea aşa din pricina deselor bătăi cu care se încheiau serile pe care ţiganul le organiza pentru „prieteni”. Pol-ul a încercat de nenumărate ori să închidă spelunca dar, de fiecare dată, Corcodel şi toţi consumatorii de la el, declarau că era o simplă petrecere tovărăşească prin care sărbătoreau depăşirea planului trienal. Chiar şi aşa şi tot l-am fi înfundat, pentru că aveam dovezi suficiente dar tipul ungea de fiecare dată mahări din aparatul judiciar şi, până la urmă, ăştia îl făceau basma curată. Ultima oară când am auzit de el, tocmai îşi adusese un Opel – singura maşină străină nouă pe care o vedeam adusă în Iaşi după Unire (chiar şi nomenclaturiştii care şi-ar fi putut permite una, preferau maşini din producţia federativă pentru ca să nu bată la ochi). În cele din urmă, Pol-ul s-a cam plictisit să-l aresteze pe Corcodel. Se ajunsese la un acord tacit. Pentru o aparenţă de normalitate, o dată la trei-patru luni, se făcea o descindere la „Buşeala” şi i se aplicau câteva amenzi pentru lucruri minore: deranjarea ordinii publice, adunare după Interdicţie, ş.a.m.d. iar el plătea fără să crâcnească. Toată lumea era mulţumită. Pol-ul îşi făcea datoria, Corcodel făcea bani, iar consumatorii beau după ora de interdicţie. Cine-a mai rămas uitat în toată schema asta?! Lefegii proşti şi cinstiţi, câţi vor mai fi… da’ cui îi pasă de ei?

Când am ajuns acolo, petrecerea era în toi. Ferestrele erau acoperite cu pături dar dinăuntru răzbătea muzică ţigănească, ţipete de femei şi zgomot de pahare ciocnite. Am intrat în scară şi am

aprins bricheta. Pe pereţii igrasioşi se puteau citi tot felul de inscripţii scabroase scrise în rusă, moldovenească şi engleză. În aer se întâlneau duhori pestilenţiale de subsol inundat, urină şi borală. Pentru o secundă, imaginându-mă în situaţia de a locui aici, m-am întrebat ce fel de viaţă aş avea… apoi însă mi-am amintit de locatari – pe care îi interogasem mai demult în legătură cu Corcodel: două curve, un beţiv, un moşneag ţicnit şi surd, vreo trei bişniţari refugiaţi din Gruzia, cu toţii clienţi regulaţi ai ţiganului. La urma urmei poate că e adevărat că viaţa îi dă fiecăruia cât merită.

Am bătut în uşa pe care cineva m'să'lise cu vopsea fosforescentă: „Corcodele, o să-l ia gâtlejul! Di mina me o s-o merleşti!"

În apartament, zgomotul s-a diminuat şi peste o secundă am auzit bâzâitul camerei de filmat care se fixează pe mine.

— Imediat, şăfuli! Vini băietu' într-o instantă!

Peste jumătate de minut, începură să ţăcăne yalele automate. Uşa se deschise şi în prag mă întâmpina proprietarul văicărindu-se:

— Aoleu, dom' şaf, iar mă călcaţi?! Dac' mai plătesc o amindă o şi-mi moarî copilaşii di foami. Da' ce rău oi mai făcut acu'…

— Stai liniştit, măi Corcodel! l-am potolit eu. Treceam pe aici şi cum mi s-a făcut sete şi ora-i târzie…

Expresia feţei lui a venit să completeze aerul şmecher care şi-l păstrase în priviri chiar şi în vreme ce-şi plângea de milă. Rânjetul lui larg, de om care întrezăreşte o afacere, îi ridică v'nurile mustăţii groase, ţigăneşti. Ştiam ce-i trece prin minte – venisem ca să-mi iau „dreptul".

— N-ai noroc, ţigane. N-am venit să-mi bagi şpagă, am venit pur şi simplu să beau un păhărel pe banii mei.

— Da' cum şi nu, şăfuli, şi trăit! Tot ci vî doreşti inimioara: vin, beri, vodcă, rachie… Şi o fetişoară ca's treacă timpu' mai uşor.

— Da' văd că eşti bine blindat, i-am spus eu cu ochii la sistemele de supraveghere şi blocare a uşii.

— Aşa-i, buiaruli. Omu' muncitor îs faci mult duşmanii. Da' poftiţi în ca şi că aci nime' nu vî doreşti rău'.

— Da' ăla care n-avea hârtie şi ţi-a lăsat mesajul direct pe uşă? l-am întrebat eu urmându-l printre petrecăreţii cu figuri dubioase care îmi aruncau priviri circumspecte.

— Ca ăla, dom' şaf, şi trăiţi, numa' că sireacu, acu odihneşti somnu' di veci.

Mi-am rotit privirea prin cameră. În prima încăpere, sufrageria, muzica anima atmosfera încărcată de alcool prost, sudoare şi fum de mahorcă. Era un loc greu de suportat dar m-am hotărât să rămân. Cred că mizeria apartamentului rima cu starea mea sufletească de moment. Cele opt persoane continuau să tacă şi să-mi arunce priviri tăioase. Prefăcându-mă că-mi potrivesc mai bine cămaşa în pantaloni, mi-am deschis sacoul, lăsând liber vederii tocul automatului.

— Văd, măi, Corcodel, că oaspeţilor tăi li s-a cam tăiat cheful de petrecere şi n-aş vrea să le căşunez cu ceva.

El s-a încruntat spre muşterii şi le-a strigat repede ceva pe ţigăneşte amestecată cu rusă din care n-am înţeles decât „ce vă zgâiţi…"

— Şi merjim în alţi parţi, şi trăiţi!

Serviabil se repezi spre un dulap, îl deschise cu cheia şi spre marea mea mirare scoase de acolo o sticlă de Metaxa. Să tot fi trecut vreo zece ani de când nu mai gustasem din această licoare a zeilor olimpieni. Se răsti din nou, în acelaşi amalgam neinteligibil, privirilor lacome ale chefliilor. Din camera de alături îşi făcu apariţia o puştoaică de cincisprezece ani, colorată şi ea. Era îmbrăcată într-un capot murdar, descheiat în faţă, lăsând liber vederii părul pubian şi marginile interioare ale unor sâni bine rotunjiţi. Se trânti într-un fotoliu liber şi îşi aprinse o ţigară. Nimeni nu-i acordă atenţie, probabil pentru că făcuseră de prea multe ori intim cunoştinţă cu ea. În urma ei, în sufragerie intră un ţigan de vreo patruzeci, cu o burtă enormă revărsată peste blugi. Corcodel îi spuse acestuia să vină cu noi. Am trecut printr-un holişor îngust prin care burtosul abia încăpea şi am intrat în camera din spate. Credeam că aici este un soi de separeu sau camera în care trăieşte „patronul" dar am descoperit că era de fapt „cazinoul" de la „Buşeala". Două mese ţineau grupaţi opt oameni, din care trei bine îmbrăcaţi.

— Unde să mai încăpem şi noi aici, măi, Corcodel?! Nici măcar nu mai sunt scaune libere.

Ţiganul însă îmi făcu un semn liniştitor dezvelind în dosul unei perdele o scară interioară. Pe această scăriţă se urca la etaj.

Ţiganul gras, ştiindu-şi limitele, după o privire supărată aruncată scăriţei înguste, a spus că ne urmează pe casa scării.

— Da' bini, mî, Corcodele, n-ai avut gura şi spui că merjim la itaj?

— Aşa s-o mai îngrăşat fratili ista al meu, cât ca un bivol, mă lămuri Corcodel.

— Măi, măi, am exclamat eu intrând în apartamentul de deasupra. Eram într-o cameră mică în care, într-un colţ, bâzâia un aparat de aer condiţionat. S-au schimbat mult lucrurile de când n-am mai fost eu pe aici. Atunci n-aveai apartamentul ăsta.

— Aveam, şăfuli, da' făr' scări pl dinăuntru. Ş-apoi îi mult de când nu v-am mai văzut feţişoara.

Camera era într-adevăr aranjată cu foarte mult prost gust dar mă încerca o uşurare când la gândul că nu voi fi silit să suport duhoarea din apartamentul de jos. Mi-am rotit privirea. Oglinzi, un tablou cu pisici, nelipsita carpetă cu „Răpirea din serai", un terminal de ultimul tip – probabil unul străin, şi un tablou de familie care înfăţişa un prunc în fundul gol pe o blană de… naiba ştie ce.

— Ăla-s eu cin' m-am mic tari… Venit aci, şăfuli!

M-am tras în unghiul potrivit şi am sesizat că poza era stereoscopică şi că, din poziţia aceea îmi înfăţişa un Corcodel adolescent.

— Haioasă poză!

— Şi videţ numa' holograma cu piranda mea şi cu puradeii! În dormitor, la pirandi.

— Nu, mai bine s-o lăsăm pe altă dată. Să n-o trezim pe doamna.

În cameră intră gâfâind ca un taur înfuriat cel pe care Corcodel mi-l prezentase ca fiind frate-su. S-au răstit unul la altul pe ţigăneşte şi am reuşit astfel să aflu că pe grăsan îl cheamă Manila sau Mănilă sau…

— Da' luat loc, mă pofti umil Corcodel.

M-am cufundat în fotoliul de piele. Din amabilitate şi orgoliu, ţiganul a început să-mi arate cum se poate regla automat, dintr-un minuscul panou de comandă de pe braţul fotoliului.

— E bine aşa, e bine, lasă-mă. Măi, Corcodel!

— Aoleu, io nu vreau decât să vă s'm] '] ca un baştan! Da' ce

zâc eu, sunteţ baştan.

A umplut trei pahare cu Metaxa şi am ciocnit cu Corcodel şi cu Manila.

— Şi stat bine-n funţe şi nu ni uitaţi ş' pl amărâţi di noi, îmi ură Corcodel.

— Şi trăiţi, se plecă şi Manila gâfâind.

Stăteau în picioare în faţa mea şi, după câte două plecăciuni respectuoase de fiecare, dădură pe gât coniacul, de parcă ar fi băut vodcă „Russia". În relaţiile cu ţiganii mă încearcă întotdeauna sentimente contrariante. Îi dispreţuiesc pentru mizeria în care trăiesc, că nu au mândrie, demnitate dar, pe de altă parte, îmi este imposibil să nu-i admir pentru modul în care ştiu să supravieţuiască, speculând toate slăbiciunile oamenilor în folosul propriu. Fac parte dintr-o rasă pe care n-am reuşit niciodată s-o înţeleg, melancolică şi totuşi violentă, umilă dar care reuşeşte să-i umilească pe ceilalţi prin averi fabuloase, obţinute exclusiv din înşelătorie şi corupţie. Nu ştiu niciun regim social care ar putea să-i îngenuncheze cu adevărat.

— Luaţi loc, că-mi staţi în cap!

Cum în cameră mai era numai un fotoliu disponibil, Corcodel îl ocupă iar Manila nu mai avu altceva de făcut decât să-şi dea drumul direct pe covorul afghan pufos.

— Ce mă tot şăfeşti, măi Corcodel?! Bogăţii nu am, tu o duci de mii de ori mai bine decât mine, putere nici atât, dacă n-am reuşit să te bag nici măcar pe-un an întreg în pârnaie…

— Pii, le-aveţ pl toată la'ndemâni da' nu îi vreţ, murmură Corcodel furiş'ndu-mi o privire şireată pe sub gene. Io şi am funţea 'mneatale, ahăhă… m-am acu' regili Iaşului.

— Fugi de-aici, Corcodele. Crezi că e aşa mare lucru să fii căpitan?

— Nu-i râu şi fii căpitan, da' eu vorbeam di noua funţe. Că doar di asta m-am holbat spăriet la mata cin' v-am văzut în uşi.

— Ce „funţe", măi omule? Sunt căpitan şi, dacă nu se întâmpla vreo minune, n-o să fiu mai mult de maior când îmi va veni timpul de pensie.

— Aoleu, şăfuli, da' mata ti piteşti di mini, începu el aproape supărat, tata lumea ştii că mata işti nou' şaf de la Sicrit.

Am crezut că nu aud bine.

— Poftim? Cine te-a păcălit cu asta?

— Mânca-ţi-aş păi văz că nu ştii. Apâi io cridiam că şti, că doar pila mătăli ţ-o fi zis cumva.

— Ce pilă, ce şef la Secret? Tu delirezi, Corcodele sau eşti beat.

— Apâi nu-s nibun şi vorbisc în dodi. Pii, Manila azi o vinit de la Moscova şi iacă ăşti vesti mi-o zis. Zi-i şi tu, mii bulane, lu' dom şaf!

Auzindu-se strigat, Manila, care până atunci lâncezise apatic pe covor tresări şi holbă o privire nedumerită spre frate-su.

— Zi-i, mî prostuli, şi lu' dom şaf că nu mî credi cin' îi zâc cât mai marele de la Sicrit.

Manila se mulţumi să aprobe bovin din cap.

— Păi, cum de ştiţi voi, dacă eu n-am aflat nimic.

— Aoleu, da' noi avem poşta noastrî ţigăniască care ni spuni tot ci s-întâmplă. Omu' tre' şi ştie că snu moarî prost, ca bou' ista di frati-miu. Da' io tot cridiam că ştiţi, că nu ziciam că nu v-o spus în de la cintru.

— Mă, tu eşti sigur?! l-am întrebat eu încă stupefiat.

— Şi n-am parţi di păr pl piept, şi-mi sari ochi dac' vî mint, îmi răspunse Corcodel solemn. Poate' nu v-o zis pen' ca şi fie surprinzi. Dac' vreţ' vî spun şi numele lu' ăla carili v-o pus şaf pl Sicritul din Moldova Veche.

— Zi-mi-l măi, Corcoduş!

— Aooleu, că l-am uitat… cum îi zâci… mî, tu dormi di fat cu buiaru', handicapatuli.

Grasul tresări din nou şi ridică o privire vinovată spre frate-su apoi mormăi ceva în ţigăneşte. Corcodel îl mai boscorodi în aceeaşi limbă apoi îi repetă întrebarea.

— Îi românaş, di p-aci, dom' şaf, răspunse într-un târziu Manila. Zice că o fo' profisor di ruşi da' nu-i mai ştiu, păcatili mele, numiţi.

Nu aveam nevoie de nume. Cunoşteam un singur profesor de rusă de origine română care să fi acces spre nivele moscovite ale Puterii. Sangheli, un basarabean, care-mi fusese profesor în liceu. Pe vremea aceea eram înnebunit de Dostoievski, Tolstoi şi ceilalţi. Cum la şcoală puteai alege două dintre franceză, engleză şi rusă, mi-am ales engleza şi rusa. Multă lume spune că sunt dotat pentru limbi

străine. Probabil că aşa este pentru că, de exemplu, pot vorbi rusa fără accent sau cu diferitele accente ale popoarelor din Federaţie. Sangheli ăsta s-a înscris în Partid imediat înainte de dizolvarea pluralităţii parlamentare. Niciodată n-am putut înţelege cum de a făcut asta un om atât de inteligent şi sensibil ca el. Poate că timpul îl schimbase, poate că pur şi simplu mirosise dincotro bate vântul… cine ştie? Pasiunea mea pentru limba rusă, discuţiile din clasă, de la banchet, trebuie să mă fi marcat în mintea lui ca un mare iubitor al naţiei slavone… şi acum, ajuns mare în Comitetul Director al Partidului, şi-a amintit de mine.

— Sangheli?! am întrebat eu, mai mult formal.

Chipurile lui Manila şi Corcodel s-au luminat simultan, amândoi grăbindu-se să încuviinţeze.

— Măi, eu trebuie să plec acasă, le-am spus eu dând peste cap restul de coniac din pahar. Vestea pe care mi-aţi dat-o m-a zgâlţâit şi nu mai pot sta.

În realitate voiam să mă gândesc în linişte la implicaţiile acestei numiri şi la relaţia pe care o avea cu Kaleaghin. Ce îmi pregătea Kaleaghin? Într-un cor de proteste zgomotoase, Corcodel şi Manila, m-au condus până la uşă. Înainte de a ieşi, Corcodel mi-a întins sticla începută de coniac.

— Şi sărbătoriţi bucuria, şăfuli, cu pretinii.

Am privit îndelung sticla şi am făcut un gest pentru care, altă dată m-aş fi blestemat… am luat-o şi i-am şi mulţumit. Viaţa e prea scurtă ca să n-o trăieşti… mai ales că a mea s-ar putea dovedi mai scurtă decât mizam.

Am trecut repede prin duhoarea din casa scărilor. În stradă am inspirat avid aerul ceţos şi poluat. M-am grăbit spre casă, decis să termin de citit jurnalul lui Ivy înainte de a mă culca… numai că nu puteam să bănuiesc oroarea ce mă aştepta acolo.

* * *

— Trebuie, Nadia! Trebuie s-o faci, pentru mine, pentru copilul nostru. Dacă în ultimul moment al vieţii aş şti că voi sunteţi în siguranţă, m-ar ajuta foarte mult… m-ar ajuta să mor fără teamă.

Nadia stătea întinsă pe canapea, pe jumătate întoarsă, ferindu-şi chipul înlăcrimat de privirea lui. Refuză tăcută, dând din cap.

— Ascultă, femeie! Dacă mă iubeşti, trebuie s-o faci.

Ea se răsuci brusc spre el. Ochii ei negri străluceau înfuriaţi.

— Ce treabă are relaţia dintre noi cu iubirea? Sunt curva ta iar copilul din mine e un accident şi nicidecum o dovadă de dragoste.

— Nu vorbi prostii, Nadia! urlă Trublan înfuriat. Pe cine vrei să păcăleşti cu teatrul tău melodramatic? Ai început prin a fi curva mea şi am terminat prin a ne iubi. Îţi ofer unicul bilet de ieşire din capcana asta pentru că supravieţuirea ta şi a copilului sunt singurele lucruri care mai contează pentru mine şi pentru că… nu mai cred în Cauză. Chiar dacă acest bilet pentru trecut ar putea fi folosit pentru a salva situaţia dezastruoasă în care ne aflăm, nu mai vreau să-l ajut pe acest bastard.

Parcă obosit, se lăsă pe un colţ al canapelei, lângă Nadia. Privirea i se opri pe imaginile care continuau să se deruleze pe ecranul de perete. Era o înregistrare de dinainte de război – un alt Alioşa, o altă Nadia – frumoşi şi stupizi, plini de iubire, absenţi la lumea ce curând avea să se prăbuşească… Ochii i se umplură de lacrimi.

Închise Conex-ul şi imaginile pieriră într-un nor de scântei. Pe ecran rămase un buchet de trandafiri. Trublan fixă o clipă florile şi-apoi scuipă cu ciudă pe podea.

— Nu ştii… începu el greu… nu ştii ce a fost azi în camera Statului Major. La ora 5.30, în zorii zilei, am contraatacat în regiunea nordică a Moldovei şi la sud, peste Prut. Speram că mai putem încercui grupul central de armate al inamicului. Era ultima noastră şansă de redresare a războiului, şansă… în care nu mai credea nimeni. Situaţia a luat-o razna şi… şi Conducătorul, în loc să ordone retragerea pe poziţiile vechi… Doamne!

Se opri tremurând, cu ochii strălucitori fixând un colţ de tavan.

— A împins armata tot mai departe, spre un dezastru total… spre poziţii inexpugnabile. Am pierdut trei sute de mii de oameni… **trei sute de mii**… Poate că pentru tine nu înseamnă decât o cifră dar eu îi vedeam… ultimul satelit scăpat de speed-erele celorlalţi ne transmitea imagini de pretutindeni de pe linia frontului. Batalioane întregi înghiţite în oceane de foc… divizii de blindate carbonizate în mai puţin de zece minute… sânge… sânge… Am mai vizionat bătălii,

am văzut mulţi oameni murind dar întotdeauna mureau cu un scop… pentru Cauză şi pentru Victorie… Ăştia de azi au murit degeaba, într-o bătălie dinainte pierdută… măcelăriţi nu atât de bombe şi raze ucigaşe, nu de speed-ere sau tancuri, cât de furia sinucigaşă a generalissimului. E nebun, e dement! urla şi arunca divizie după divizie într-o luptă absurdă, ca şi cum şi-ar fi propus să ne ia pe toţi în groapă cu el.

Nadia îşi îngropă faţa în umărul lui, hohotind. Se îmbrăţişară tăcuţi minute lungi. În cele din urmă, Alioşa îşi recăpătă stăpânirea de sine destul ca să continue.

— Din cauza asta vreau ca tu să evadezi de aici, din cauza asta nu mai dau nici două credite pe acest război.

Ea înălţă privirea şi îl cercetă aproape calmă, fără să spună nimic. Trublan înţelese c-o înduplecase.

— Trebuie să ne grăbim… Mesagerul Morţii urma să plece mâine dar nu vom mai aştepta până atunci. Juliagradul poate cădea din moment în moment şi nu vom mai avea energie pentru ruperea câmpului crononic. La noapte, vei pleca spre trecut. Misiunea Mesagerului, cred că ştii de acum, este să-l ucidă pe Nikita, în vremea când era un simplu secretar raional. Tu nu vei face nimic din toate acestea… îţi voi da documente, bani… tot ce-ţi va trebui pentru a te integra în societatea din 2012.

— De ce? N-aş putea oare…?

— Să-l ucizi pe Nikita?! Ţi-ai dubla riscurile. Primul nostru agent, Volodea, a reuşit să treacă Pauza dar a fost ucis pe când încerca să intre în casa lui Nikita. Chiar şi aşa, eşti în pericol de a fi ucisă în Pauză, la fel ca Nikolai Raşukin. Nu, te vei duce în 2012 şi vei da naştere copilului meu şi… îţi vei găsi un bărbat decent, cumsecade, care să aibă grijă de tine. Nu, nu spune nimic! Vei vedea după ce ajungi acolo. Plec acum, să organizez apărarea Juliagradului.

Se ridică şi ieşi înainte ca Nadia să mai poată spune ceva. După ce uşa camerei se închise în urma sa, Trublan se prăbuşi în genunchi pe podeaua rece de metal.

— Ai grijă de noi, Doamne!

* * *

Intrând în casă, ochii mi s-au oprit pe ledul de avertizare al terminalului… fusesem căutat. Mi-am aruncat balonsaidul pe cuier şi

m-am repezit spre media-computer.

Mă aşteptam să fie Kaleaghin. În schimb era Martin… fusese el… existase el…

— Am uitat să-ţi spun că…

Nu apucase să rostească mai mult pentru că urletul unei femei îi tăie fraza.

— Maria, strigă el şi se ridică, fugind spre un capăt al garsonierei. Camera video, urmărind microfonul aflat la gulerul lui Martin, se ridică şi am putut vedea întreaga încăpere. Martin s-a oprit şocat în uşa bucătăriei.

— Dumnezeu… Maria! Asasinilor!

Un şuierat scurt şi Martin s-a pliat în două, lovit probabil în stomac. S-a răsucit şi a fugit în cameră. A ridicat o privire încărcată de ură spre cameră şi a spus printre dinţi:

— Turnător nenorocit! M-ai…

Trei şuierături şi Martin a prins să alunece spre pământ. Chipul său a rămas până în ultima secundă încrâncenat de ură. Asasinul, un individ masiv, cu un chip bolovănos, s-a aplecat peste el pentru a verifica roadele muncii sale. În cadrul uşii camerei s-a oprit un alt individ îmbrăcat, ca orice ofiţer Secret care se respectă, într-o haină de piele lungă, strânsă pe talie. După o secundă l-am recunoscut pe Volodea – şeful serviciului de „Curăţătorie” de la Secretul raional.

— Imbecilule! a răcnit Volodea spre subordonat, răsucindu-se instantaneu cu spatele. Terminalul – e deschis pe comunicaţie.

Asasinul se precipită panicat spre terminal şi imaginea se stinse.

Am rămas împietrit minute în şir, fixând fundalul albastru şi stema federativă. Raţiunea mă implora să-mi părăsesc apartamentul şi să găsesc o ascunzătoare, măcar până în zori, dar nu mă puteam mişca, nu puteam să mă mai ridic din scaun. Am încercat să-mi repet cu voce tare ceea ce îmi rosteam în minte dar n-am reuşit să spun decât „Dumnezeule!” … ca şi cum ăl de Sus ar fi avut vreun amestec în toată treaba asta. Nu… El n-are cum să fie amestecat. Îmi amintesc… Eram adolescent, voiam să cred în Dumnezeu dar atrocităţile care se petreceau în jurul meu mă făceau să-l blestem, să-l urăsc… până într-o zi, când mi-am spus că poate că totuşi Biblia minte, poate că

Dumnezeu nu are nicio putere ci numai compasiune pentru cei ce suferă. Mie, compasiunea Lui îmi ajunge.

Într-un târziu, într-un suprem efort de voinţă, am reuşit să mă smulg din înţepenire şi m-am împleticit spre uşă. În mod cert, până acum, Volodea şi amicul său au reuşit să identifice numărul la care sunase Martin. Poate că în chiar clipa asta urcă scările. Am deschis prudent uşa apartamentului, cu pistolul în mână, gata de ripostă. Casa scărilor era cufundată într-un întuneric şi o tăcere de cavou. M-am întrebat ce puteam face… să nu uit jurnalul lui Ivy. M-am întors, mi-am luat media-ul portabil, sticla de coniac şi discheta. Nu ştiam dacă media-ul mai are baterii dar nu mai puteam pierde timpul căutând altele noi prin casă.

Unde să-mi petrec noaptea? Afară e prea frig. Aş putea să mă întorc la Corcodel… E prea departe. Desigur, mai aveam încă mulţi cunoscuţi dar erau oameni nevinovaţi, nu puteam să le aduc Secretul pe cap. Mi-am amintit, ca ultimă soluţie, de uscătorul de la ultimul etaj.

* * *

…

L-am găsit. E inginer, un fost luptător la grea. Ştie să folosească o armă, a făcut războiul din Mongolia, în ’36. L-am cunoscut la bulinari, în staţia de metrou.

Ieri l-am întrebat pe Trublan de ce nu-şi trimite oamenii direct în 2012. Mi-a explicat că, în cazul unor salturi prea lungi în timp, se produce un fenomen de supraîncărcare energetică a dispozitivului care asigură călătoria temporală. Acesta este motivul pentru care au nevoie de o pauză în transmisia crononică, vreme în care Mesagerul va fi silit să staţioneze în timpul nostru. Bineînţeles, mai aveam o mulţime de întrebări dar Trublan a replicat că tehno-mediumul prin care comunicăm ajunge repede într-o fază critica şi de aceea discuţiile noastre trebuie să se reducă pe viitor la întrebări strict pragmatice, referitoare la misiune.

Urmează să aleg locul unde va apărea Mesagerul. Neapărat undeva în Neamţ, aproape de graniţa cu bozgorii, pentru că transmisia este numai temporală, neimplicând o altă poziţionare spaţială faţă de locul de plecare.

Am discutat mult cu Vaniuşka, inginerul. E puţin dus, asta

mi-a şi atras atenţia la el. Trebuia să-i procur o armă. Am făcut rost de trei… Le-am dat întâlnire la nişte contrabandişti la Poiană ca să cumpăr armele. Nu le-a convenit preţul oferit de mine aşa că i-am împuşcat pe toţi trei. I-am povestit totul lui Vaniuşka. Am dus o incredibilă muncă de convingere ca să-i certific că eram în contact direct cu viitorul. Şi apoi ce are de pierdut – se duce până la Neamţ şi vede ce se întâmpla acolo. Dacă apare Mesagerul, îi asigură protecţia preţ de un sfert de oră, iar dacă nu, se cheamă că a făcut o plimbare la munte şi se întoarce acasă.

E un individ cumsecade Vaniuşa ăsta chiar dacă e cam ţicnit. Mi-a făcut rost de o gazdă unde nu mi s-au cerut acte. Nu de alta dar traiul în tunelele de metrou, printre drogaţi, copii fugiţi de acasă şi demenţi nu e chiar sănătos. Am chiar şi un terminal dar îl ţin închis. Ce naiba aş putea face cu el? Nu mă pricep prea bine la chestii din astea şi apoi mi-a zis unul din armată că Netul şi programele Tv din reţea sunt bucşite cu semnale care prostesc, îndoctrinează. Aş putea comunica, dar cu cine? Probabil toate terminalele prietenilor şi cunoscuţilor mei sunt ţinute sub supraveghere. Ai mei nu au aşa ceva, la ei în sat curentul se întrerupe zile întregi.

Am avut şansă că l-am găsit pe Vaniuşa şi ştiam că risc mult mizând totul pe el dar nu aveam altă soluţie. Omul era plin de probleme: acasă, la serviciu – cu politrucul uzinei, ca să nu mai vorbesc de problemele metafizice care îl frământau, aceleaşi care mă încercau şi pe mine înainte de a lua hotărârea să execut ordinele lui Trublan. Eu n-am făcut altceva decât să-i explic ce liber mă simt făcând aceasta, senzaţia sălbatică pe care, pesemne, o are un animal al pădurii. Nu mă îndoiesc că, mai devreme sau mai târziu, se va găsi cineva care să-mi vină de hac… dar voi muri ca un bărbat, cu arma în mână, luptând pentru credinţa mea, pentru propria-mi independenţă. I-am spus tot ce gândesc şi lui Vaniuşa, i-am explicat ce simplu devine totul după ce ai păşit Dincolo, după bariera legislativă, represivă a Imperiului… şi el a înţeles.

Are un sacou foarte nostim, făcut dintr-o excelentă stofă de tweed, în carouri…

…

Vanea a revenit pe la cinci de la Neamţ. Jubila. Mesagerul a venit!!! Deci viitorul luptă într-adevăr împotriva comunitarismului,

deci oamenii se vor trezi cândva la viaţă!! Totul a decurs fără probleme, în fabrica aia abandonată. Mesagerul a staţionat preţ de câteva minute în aer la câţiva metri, cu ochii închişi ca şi cum ar fi fost în transă apoi a dispărut. Ah, ce mi-aş fi dorit să fiu de faţă!

Apoi, după primele momente de exultare, am realizat… Nu s-a întâmplat nimic, nimic nu s-a schimbat. I-am explicat lui Vanea şi el s-a posomor't asemeni mie. Am încercat să mă arăt încrezător, să-l încurajez dar sunt hotărât ca la următorul contact să-i cer socoteală lui Trublan.

…

…şi când i-am reproşat că nimic nu se schimbase, mi-a spus că nu este adevărat, că dacă aş şti istorie, aş fi aflat că în 2012 a avut loc o tentativă de asasinat îndreptată asupra lui Nikita care a eşuat, Mesagerul fiind omorât. I-am spus că ştiu de ea, că oricine ştie de ea pentru că nici măcar un politruc de tineret nu uită să menţioneze în discursurile omagiale că Preaiubitul a fost victima unui mârşav atentat al puterilor anticomunitariste. Trublan m-a asigurat că, înainte de ieri, Nikita nu fusese ţinta nici unui atac şi că nu putem percepe modificarea istoriei în mod conştient pentru că nu avem repere, că numai el şi ceilalţi camarazi ai săi, de la capătul de linie unde se află, pot sesiza aceste lucruri prin aşa numitele înregistrări hipnotice.

Şi totuşi aş fi putut jura că Nikita…

…

Peste trei zile vor trimite încă un Mesager. Vanea trebuie din nou să-i asigure protecţia. N-a mai fost de acord.

Cred că tipul e de fapt isteric, maniaco-depresiv, ceva de genul ăsta… sau poate e doar un tip extrem de slab! Dezamăgirea de acum o săptămână l-a distrus, la întors pe dos. Azi a urlat la mine că toată povestea e doar o cacealma a unui nebun, că nu există nicio revoluţie, niciun Mesager, că toate sunt elucubraţii ale unei minţi bolnave… M-ar fi descumpănit dacă nu mi-aş fi pus aceleaşi întrebări ieri. Închis în cameră, rupt de toată lumea reală, am meditat cu toată profunzimea de care sunt în stare la Trublan şi ai lui, la comunitarism, la dezertarea mea, la adevăr. Mi-am regăsit încrederea când mi-am dat seama că însuşi Vanea mi-a povestit că Mesagerul a sosit în locul hotărât de mine şi la timpul precizat de

Trublan. Am încercat să-i explic asta dar el nu voia să mă asculte… spunea că Mesagerul e doar o iluzie optică pe care eu i-am provocat-o, că l-am drogat… E nebun!

Cum orice revoluţie se face pe principiul că scopul scuză mijloacele, mi-am călcat pe inimă şi l-am ameninţat că mă predau Secret-ului şi că îl voi turna. Îi povestisem de toate peripeţiile mele: de dezertare, crime şi toate celelalte aşa încât m-a crezut.

Şi dacă într-adevăr totul nu e decât un vis nebunesc de-al meu?! În fond, eu n-am văzut niciun Mesager… poate că Vanea a dorit atât de mult să-l vadă încât şi l-a imaginat… Şi ce dacă?! Nu mai am altă cale de urmat. Orice drum aş urma la capăt mă aşteaptă moartea… Într-un fel sau în altul tot voi ajunge la Libertate.

…

Vaniuşa e mort. La fel şi Mesagerul. De data asta l-am însoţit în Piatra. Nu mai aveam încredere să-l las singur. Trebuia să am certitudinea că va ajunge la întâlnire. A fost greu să fac rost de acte de călătorie dar David m-a scos şi din această situaţie. Evident, nu chiar din altruism, deşi ne cunoaştem bine, ci pentru bani grei. L-aş fi ucis ca să scap de problema plăţii dar probabil voi mai avea nevoie de el (să nu uit – cartelele mele de alimente sunt pe terminate).

L-am aşteptat pe Vanea în oraş până la la 5. Când a început să se întunece m-am dus să-l caut la locul respectiv. Nu l-am găsit nici pe el, nici pe cel din viitor, pe nimeni… M-am ascuns în fabrica părăsită. Peste noapte, Trublan mi-a spus că nu are habar de soarta mesagerului, că istoria nu a suferit nicio modificare perceptibilă.

A doua zi mi-am dat seama că înnoptasem la numai 30 de metri de o maşină a Secret-ului. Au plecat cam pe la prânz… Dumnezeule! ce foame mi-a mai fost. Apoi m-am plimbat prin fabrică, deşi îmi era limpede ce soartă împărţiseră Vanea şi Mesagerul. În mijlocul unei hale am găsit pe jos mai multe băltoace de sânge şi încă una pe nişte scări la câţiva metri depărtare. Mai era şi o urmă ceva mai încolo, tot în curte, ca şi cum un foc uriaş ar fi pârjolit pământul. M-am bucurat totuşi, pentru că acestea sunt, după părerea mea, semne că Vanea avusese timp să-l împuşte măcar pe unul dintre secretişti.

M-am hotărât să rămân un timp la Paşcani, pentru că Iaşul devenise prea cald pentru mine. M-am adăpostit într-o magherniţă

din marginea oraşului, la o babă beţivă. Când Trublan m-a contactat din nou, i-am povestit păţania. L-am văzut profund tulburat. L-am întrebat de unde ştiuseră cei de la Secret de toate astea. Astfel am aflat că forţele Imperiului au metodele lor de măsurare a câmpului crononic şi că pot calcula cu aproximaţie locul şi timpul de întâlnire, după care emit şi ei un mesaj subtemporal, care ajunge pe Net, de unde poate fi descifrat de cei care dispun de aparatură şi pregătire tehnică… de Secret. I-am întrebat de ce îşi imaginează că eu aş putea înfrunta Secretul. Mi-a răspuns sincer că nu crede aşa ceva dar că este dator să încerce orice pentru sporirea şanselor Mesagerului de a trece peste Pauză.

I-am spus că următoarea încercare nu poate fi mai devreme de o săptămână, acum că Vanea a murit. M-a privit lung şi apoi a râs trist. „Dacă mai rezistăm o săptămână!” a murmurat el. N-am ce face, mort nu i-aş putea ajuta cu nimic şi trebuie să mă gândesc la situaţia în care omul lui Trublan nu au murit şi „ciripesc”.

…

Ieri am fost în talciocul din Iaşi. Mi-a fost frică dar nu s-a întâmplat nimic doar că, pe o tarabă de pe aleea vechiturilor am găsit… haina lui Vanea. Era găurită şi încă mai avea pete de sânge. Telalul, un moşneag pontos, mi-a spus că frate-su spăla cadavrele la morga spitalului regional şi că-i făcuse cadou haina asta, pătată de sânge. Vanea fusese adus acolo împreună cu un altă bărbat, amândoi morţi, iar actele completate arătau că au fost ucişi pe graniţa cu Ungaria, în Carpaţi.

Am cumpărat haina, m-am întors la gazda pe care mi-o găsise Vanea (nu trebuia să-mi fie frică – cadavrele fuseseră aduse în aceeaşi zi în care se întâmplase incidentul) şi am spălat-o cu detergent până ce am reuşit să-i curăţ complet petele de sânge. Apoi am plâns… nu ştiu ce m-a apucat dar am plâns. Nu pentru Vanea, nu pentru eşec… Naiba ştie de ce… Poate ca mă lasa nervii.

Spre după-amiază a bătut cineva în uşă. Am crezut că e Secretul. M-am dus cu automatul la uşă dar nu era decât vecinul meu de palier, puţin abţiguit, care dorea să-mi facă cinste. I-am spus, spre marea lui dezamăgire şi enervare, să se care naibii la el în apartament.

* * *

Lumina cenuşie a dimineţii cobora prin geamlâc, insinuându-se în uscătorul igrasios precum o molimă prin oraş. Mi-am ridicat ochii din ecranul monocrom al portabilului spre fereastra spartă. Noaptea rămăsese în urmă, moartea lui Martin, spaimele mele făcuseră pasul spre înapoi, căpătând în mintea mea consistenţa ceţoasă a unor întâmplări onirice.

Fusese o noapte agitată. Imobilă dar agitată, animată de zgomote stranii care mă făceau să mă crispez, cu pistolul pregătit, îndreptat spre uşa pe jumătate smulsă din balamale a camerei, o noapte răzbătută de spaime nejustificate, de presentimente imposibil de definit. Singurul lucru la care mă pot gândi, singurul care contează pentru mine, este faptul că trăiesc o nouă dimineaţă.

Noaptea trecută a fost alarmă de gradul zero în sectorul unde mă aflu. Când am auzit bocancii care tropăiau pe scări, mi-am pregătit pistolul şi eram gata să ies şi să trag în necunoscuţi. Din fericire am auzit răcnetul unui sergent care anunţa evacuarea imobilului şi m-am ascuns printre vechiturile pe care locatarii le-au îngrămădit în uscător. Un soldat a deschis uşa şi a verificat sumar încăperea. Undeva, în unul din blocurile din zonă fusese plasată o încărcătură explozibilă şi armata o caută. Vacarmul celor care coborau în adăpostul de la subsol m-a trezit din spaimă. Trebuia să iau o decizie: fie coboram, cu riscul de a da nas în nas cu criminalii trimişi după mine, fie rămâneam aici, expus unei morţi stupide, ca victimă a unui atentat terorist… Pe dracu' terorist! Poate că era o înscenare destinată a mă scoate în stradă, prizonier al unei mulţimi isterizate de frică, în care asasinii s-ar fi topit repede, lăsând responsabilitatea crimei în contul unor ipotetici teroriști… Şi dacă în clădire exista într-adevăr o bombă?! Trebuia să rămân. Două ore mai târziu, cam pe la trei, odată cu sunetul surd al exploziei, am realizat că făcusem alegerea corectă.

Sunetul sirenelor, ţipetele răniţilor, urletele militarilor, au frământat strada până înainte de crăpatul zorilor. Nu ştiu ce s-a întâmplat în stradă, ceva nu a mers bine în jocul de-a teroriștii… sau, pentru veridicitatea scenariului, s-au hotărât în ultimul moment să mai adauge şi câteva victime. N-am avut curajul să mă caţăr pe scara de serviciu pe acoperiş pentru că, dacă militarii m-ar fi zărit, aş fi fost adăugat la numărul decedaţilor.

Acum însă cartierul e din nou liniştit… dar eu tot nu pot scăpa de privirea plină de ură a lui Martin. A murit considerându-mă responsabil de moartea sa, blestemându-mă. Totul e ireal dar, la fel ca într-un coşmar în care eşti conştient că visezi, amintirea ochilor lui căprui lucind de mânie mă torturează ca şi cum ar fi murit cu adevărat. **Dar a murit cu adevărat**!

Am coborât treptele scării blocului târşâindu-mi obosit picioarele. În apartament m-a întâmpinat un miros închis şi tăcerea ţiuitoare a celibatului. Mi-am amintit de femeie… nu de nevastă-mea, ci de cele zece – cincisprezece femei care au rămas aici peste noapte… Nu am iubit pe niciuna şi totuşi pe toate. De fiecare dată, după ce EA adormea, continuam să veghez obscuritatea camerei, să-i veghez respiraţia, prezenţa, să-i mângâi părul şi fruntea, mulţumindu-i în gând pentru acel ceva nedefinibil care o însoţea până în camera şi sufletul meu. Unele dintre ele ar fi dorit să-mi rămână alături. În astfel de momente, în astfel de dimineţi citadine, încărcate de ceaţă, de ploaie murdară şi singurătate, mă blestem pentru celibatul pe care l-am ales…

Ce naiba mă cramponez de viaţa asta nenorocită? Privirea mea se plimbă prin încăpere, încercând parcă să găsească un singur motiv. Peste oboseala fizică se aşază o istovire interioară, sentimentală. E unul din acele momente, care te copleşesc din ce în ce mai des pe măsură ce înaintezi în vârstă, când faci socoteli şi bilanţul îţi pare tot mai dezastruos. Copleşit de răceala clipei, mă trântesc pe pat, complet indiferent la soarta mea. Cu doar jumătate de oră în urmă tremuram pentru viaţa mea iar acum, împotriva oricărei raţiuni, sunt hotărât să mă culc chiar aici. Ciudat…

La naiba, e mult prea dimineaţă pentru ca să mă las bântuit de metafizică. Am să dorm, am să mă cufund în uitare, am să evadez din catastrofa care este viaţa, am să trag cortina peste teamă, peste raţiune, peste instinctul de conservare… Cu un gest lent apuc telecomanda de terminal şi îl invalidez pentru comunicaţie, apoi mă întorc cu faţa în pernă şi încerc să plâng. Lacrimile se încăpăţânează să nu ude pustiul ochilor mei…

* * *

— Vin, vine băiatu'! am mormăit eu clătinându-mă pe picioare. Nu mai bateţi ca animalele în uşa mea, fir-a-ţi voi să fiţi ai

dracului, c-o s-o scoateţi din ţâţâni.

Eram aproape gata să deschid când mi-am amintit totul: asasinarea lui Martin, de Kaleaghin… M-am dat repede la o parte din faţa uşii şi mi-am căutat tocul. Îl lăsasem agăţat de spătarul scaunului din faţa terminalului. Am scos pistolul şi am revenit lângă uşă.

— Cine e [ti şi ce naiba vrei?

— Hai, mă, Dumitrescule, n-o mai fă pe nebunul şi deschide uşa că se uită vecinii la mine. Bat de zece minute!

Era colonelul. Pulsul meu a accelerat mai abitir decât o Toyota Tornado. Prima mea idee a fost să trag câteva gloanţe prin uşă… Şi ce rezolvam cu asta? Kaleaghin nu era singur şi, chiar dacă reuşeam să le fac de petrecanie la toţi, nu aveam unde fugi. Asta trebuia să rămână ultima opţiune. Trebuia să văd dacă nu puteam ajunge la o înţelegere cu Secretul şi abia după eşuarea tratativelor să-mi folosesc automatul. Poate că mai exista o cale să-mi salvez pielea. La urma urmei, dacă ar fi vrut să mă ucidă, n-ar fi bătut la uşă.

— Deschid, dar să nu faceţi prostii, i-am avertizat. Ţin un TŢ, cu piedica scoasă, îndreptat asupra uşii.

— Mai bine ai tu grijă să nu faci prostii! răspunse rece colonelul după o secundă. Nimeni nu-ţi vrea răul, eşti destul de deştept ca să înţelegi că tot ce vrem este să vorbim.

M-am mişcat repede pe sub vizor, de partea cealaltă a tocului uşii. În clipa aia am blestemat faptul că nu-mi instalasem un supraveghetor video pe uşă. Aş fi ştiut cum trebuie să-i primesc. Am tras încet lanţul de siguranţă şi am desfăcut yala. Cu un gest zmuncit, am deschis uşa şi m-am tras în spate, aplecat.

În cadrul uşii nu stătea decât Kaleaghin, rânjindu-mi dispreţuitor. Grimasa i se şterse scurt de pe chip şi intră, închizând uşa fără să acorde nici cea mai mică atenţie atitudinii mele războinice.

— Nu fi tâmpit, Saşa, murmură el aşezându-se pe marginea patului. Ştii şi tu că dacă te voiam mort, nu mai apucai să te trezeşti.

Am lăsat lent pistolul jos. Colonelul a remarcat sticla de Metaxa în care nu mai rămăsese decât o singură gură şi a făcut un gest apreciativ spre mine.

— Pot?

— Nu. Spune-mi ce vrei de la mine, m-am răstit eu. Nu te uita așa, enigmatic ca un Sfinx, spune-mi ce joc face Secretul cu mine. Vreau adevărul, tot adevărul, deși am și eu o părere despre afacere.

— Nu mai spune?! Păi, dă-i drumul!

Mi-am înghițit cu greu saliva. Nu mă puteam împiedica să nu încerc o senzație de umilință în fața aerului superior cu care mă trata. Știam că atitudinea lui se datorează poziției privilegiate pe care o deținea în societatea moldovenească, unei îndelungi practici a imunității totale. Ca de fiecare dată când cineva îmi amintește că sunt un timid nativ, când se folosește de această timiditate pentru a mă domina, m-am înfuriat cumplit. Cu un gest brusc am înălțat pistolul și am tras un glonț care a trecut la câțiva centimetri de tâmpla colonelului. Secretistul a scăpat sticla din mână iar tenul lui a căpătat culoarea tavanului meu igrasios din baie. Glonțul a plesnit sec înfigându-se în rama ferestrei.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Kaleagin printre dinți.

— O glumă! am rânjit eu satisfăcut că inversasem raportul de forțe. Un superior își poate îngădui din când în când o glumă cu un subordonat, nu-i așa?

— Ai aflat, deci, murmură colonelul recăpătându-și calmul. Mă gândeam că va fi o surpriză. Cine te-a anunțat? Sangheli în persoană? N-avea cum pentru că linia ta a fost supravegheată în permanență.

— De ce l-ați ucis pe Martin Ivan Katurin?

Bruscheța întrebării mele era gândită pentru a-l surprinde pe fostul meu coleg. În loc de asta el și-a permis să afișeze un nou zâmbet, lipsit de data aceasta de ironie ostentativă.

— A fost o greșeală, mi-a răspuns el fără să clipească. Nimic altceva decât o nefericită greșeală. I-am spus lui Vanea Liukorski – nu-l știi, e unul nou – să-l supravegheze cu cea mai mare atenție pentru că e implicat într-o afacere de care depinde întreaga stabilitate a Federației. Înțelegi, desigur, la ce mă refer! Martin ăsta al tău, n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să te sune folosind un bruiaj pentru acoperirea semnalului util. Idiotul de Vanea m-a căutat, nu m-a găsit pentru că… în fine, probleme personale, și atunci s-a gândit să salveze singur Federația, așa încât l-a trimis pe Volodea și pe alt amic la apartamentul inginerului, urmând ca apoi să se

deplaseze la tine. Din fericire, Vanea, între timp, s-a gândit să încerce să mă localizeze prin senzorul vital şi astfel a reuşit să dea de mine… la timp ca să-ţi salvez curul nenorocit. Nu uita deci că numai mie îmi datorezi faptul că poţi să te joci acum cu pistolul ca un cowboy!

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton atât de iritat încât mi-am dat seama că nu joacă teatru şi că s-ar putea să spună adevărul.

— Bineînţeles că Vanea nu ştia cine eşti… cine vei fi, dar asta nu îi scuză iniţiativa. Acum e închis în beciul sediului nostru din Copou şi aşteaptă să i se hotărască soarta. M-am gândit să-l păstrez un timp, până la numirea ta oficială, pentru cazul în care… ai planuri pentru el.

M-am relaxat într-o oarecare măsură şi m-am aşezat pe un scaun, în celălalt colţ al camerei.

— Să te cred? l-am întrebat eu retoric pe Kaleagin.

El a ridicat din umeri şi şi-a întors privirea de la mine spre fereastra pe care jucau câteva raze de soare. Era prima zi după multe săptămâni când soarele de toamnă îndrăznea să spargă smogul oraşului şi, culmea, să poposească în camera mea… Doar pentru câteva clipe, apoi, razele se ascunseră înapoi în spatele zidului cenuşiu al norilor.

— Sunt încă multe lucruri de lămurit, am continuat eu. Ai ştiut tot timpul de iminenţa numirii mele, m-ai pus să mă implic într-o afacere deja rezolvată…

Kaleaghin se ridică brusc în picioare.

— Ai mai multe alternative decât crezi. Poţi să rămâi aici şi, în aşteptarea deciziei de la Centru, să încerci să desluşeşti adevărul, poţi să vii cu mine şi să-ţi spun eu adevărul său, de ce nu… poţi să mă împuşti şi să mai trăieşti maxim câteva zile, hăituit de Secret.

— Unde vrei să te însoţesc?

A deschis larg ochii. Mirarea lui era foarte naturală.

— La întâlnirea de aseară, Martin nu ţi-a dat o dischetă?! M-aş mira pentru că, de obicei, urma milimetric instrucţiunile care i se dădeau.

— Mi-a dat-o dar n-am apucat s-o vizionez. Mi-am petrecut noaptea în uscătorul blocului, aşteptându-i pe criminalii tăi.

— Nu-s ai mei, îi plăteşte statul. Zi, ce faci?

— Ce naiba vrei de la mine, Kaleaghin? Eram bine-mersi,

aveam o viaţă nu fericită dar mulţumitoare în condiţiile actuale şi a trebuit să apari tu şi cu Sangheli să mă băgaţi în rahat. Vrei şefia Secret-ului moldovenesc? Ia-o, omule şi bagă-ţi-o ştii tu unde. Din partea mea poţi să te speli cu ea pe cap, nu mi-am dorit niciodată să fiu şef.

Izbucnirea mea nu i-a mişcat niciun muşchi facial. Am făcut câţiva paşi prin cameră, gesticulând cu mâna în care ţineam pistolul.

— Nu te înţeleg. Vrei să mă compromiţi ca să-mi iei locul? Nu e nevoie – renunţ de bunăvoie. Ştiu că nu pot refuza în mod oficial dar, dacă mă ajuţi, îmi faci acte false, îmi găseşti o slujbă în alt raion şi…

— Eşti tâmpit, Alexandru.

M-am întors spre el. Mă fixa cu o privire crudă dar sinceră.

— Îmi bag picioarele într-o astfel de şefie, a urmat el după câteva secunde. Vrei să ştii de ce m-am străduit să te scot din Secret?… Pentru că părerea mea sinceră este că eşti un imbecil plin de naivitate, cu un caracter juvenil pe care nu se poate pune bază. Ideea ta nu face decât să-mi întărească părerea. Tu chiar crezi că un om ca mine şi-ar putea dori să devină stăpân peste nişte ţărănoi moldoveni.

M-am încruntat dar n-am scos niciun sunet. S-a lăsat moale într-un scaun de lângă fereastră şi şi-a întors chipul de la mine. Lumina mohorâtă a zilei sau poate gândurile ce-i străbăteau mintea îi atenuară duritatea expresiei faciale. Părea aproape uman.

— Nu te supăra, Alex, a urmat el cu glas molcom. N-am nimic cu tine sau cu moldovenii dar locul meu nu este aici. Ştii că un moscovit nu ajunge aici decât după ce a călcat pe bec. Locul acesta e un exil. Povestea mea e simplă şi n-am nimic de ascuns deşi numai Moscova o ştie. M-am culcat cu cine nu trebuia, fata unui ştab… Nu rânji, n-am făcut-o din calcul ci pur şi simplu pentru că îmi plăcea – pe vremea aceea eram altfel. Această tâmpenie m-a adus pe marginea prăpastiei: ori mă autoexilam aici, unde puteam spera că sunt destul de departe de mânia ştabului ori, dacă rămâneam în Moscova, urma să fiu dat afară din Secret, purtând în dosar ştampila „NESIGUR”, lucru care mi-ar fi ruinat viaţa. Virginitatea fetei trebuia plătită într-un fel. Sunt o fire slabă. Fata mahărului mă iubea şi poate că dacă alegeam cea de a doua variantă lucrurile s-ar fi aranjat în

timp… M-aş fi căsătorit cu ea şi atunci tat-su… dar la fel de bine se puteau aranja prin decesul meu prematur. N-o să crezi ceea ce-ţi spun: am fost întotdeauna o fire slabă. Am ales varianta cea mai puţin riscantă, cu gândul că mai devreme sau mai târziu afacerea va fi dată uitării şi mă voi putea întoarce în oraşul unde m-am născut.

— Acum vreo trei luni, am înaintat pentru a treia oară o cerere de transfer. Eram aproape sigur că atâţia ani de lins, atâtea cazuri rezolvate cu succes mi-au deschis drumul capitalei… Cererea mi-a fost returnată în mai puţin de 48 de ore cu un aviz defavorabil. Nu ştiu ce să mai cred… cineva, acolo, în Moscova are interesul ca exilul meu să se prelungească până la moarte.

— Mi se rupe inima, am încercat eu să-l iau peste picior dar vocea îşi pierduse tonul acid. Poate că totuşi era vorba de altceva decât şefia Secret-ului. Adevărul este că niciodată până acum nu văzusem în Kaleaghin un om ci numai o maşinărie dedicată carierei, meschină şi egoistă, cu acţiuni perfect calculate… nici măcar acum, chiar când îmi mărturisea un trecut evident dureros pentru el, înţelegeam că situaţia prezentă nu era decât un plan minuţios pregătit.

— Nu te aştepta la milă din partea mea, am continuat pe cea mai îngheţată tonalitate de care eram capabil. Nu te-am cunoscut niciodată ca prieten, să nu speri compasiune din partea mea.

— Singurul lucru pe care-l sper e că, în pofida cretinismului tău, se întoarse din nou spre mine, îţi cunoşti interesul. E adevărat, te-am băgat într-un joc periculos fără acordul tău dar ştiu că, dacă-l joci bine, amândoi nu vom avea decât de câştigat.

— Ce anume? Ce aş avea eu de câştigat de aici?

A oftat exasperat.

— Un prestigiu care te-ar face de nedoborât. Cei de la Centru sunt teribil de speriaţi de toată povestea asta. O rezolvare pozitivă pe care ţi-aş trece-o în cont te-ar face inexpugnabil şi nimeni nu ţi-ar refuza nimic… nici măcar un transfer la Moscova pentru o persoană nedorită cum sunt eu. Doar nu crezi că o numire atât de neaşteptată te-ar putea face o figură populară în rândul secretiştilor de aici. Afacerea asta este drumul tău către faimă, glorie şi stabilitate în cadrul Secret-ului şi este biletul meu pentru jetul moscovit.

— Şi dacă nu mă interesează?

A ricanat şi a făcut un gest larg cu mâinile.

— Trebuie să te intereseze! Eşti băgat în treaba asta până la gât… poate nu chiar până la gât dar cred că se poate rezolva.

Mi-am reluat cursa iritată prin cameră. Ştiam că are şi motivul, are şi mijloacele să mă înfunde.

— Hai, măi Saşa…

— Nu-mi mai spune Saşa, am răbufnit eu ridicând pistolul spre el.

— Înţelege că nu ai decât de câştigat. Eu am făcut toată munca iar tu vei culege laurii.

Am plecat pistolul. Hotărârea mea fusese deja luată, era o hotărâre care nu mai ţinea de liber arbitru ci numai de împrejurări, de logică şi de credinţa că, oricât l-aş urî pe colonel, el era singurul care mă putea scoate cu faţa curată din toată afacerea asta.

— Unde te gândeai să mergem? l-am întrebat cu jumătate de voce.

— Cum unde? La întâlnirea cu Mesagerul!

* * *

— Ei, te-ai mai lămurit? Sper că ţi-ai mai limpezit ideile.

Am ridicat privirea din ecran şi am întâlnit ochii albaştri, cu luciri de oţel, ai lui Volodea. Un zâmbet ironic îi spânzura în colţul gurii.

— Spune-i, Kaleaghin, să nu mai rânjească aşa. Mă plictiseşte!

— L-ai auzit, Volodea, a întărit serios Kaleaghin spre cel vizat. Nu te sfătuiesc să te pui rău cu viitorul tău şef.

Nu mi se păru că pe Volodea îl îngrijora această perspectivă… De ce? Poate că ştie că nu voi supravieţui acestei zile. Temerile mele renăscură. M-am prefăcut că mă scarpin ca să simt sub costum forma asigurantă a pistolului.

„Dă-mi un singur prilej şi o să am grijă să plăteşti moartea lui Martin, lepră!”

Privirea mea alunecă de pe chipul bolovănos al lui Volodea pe câmpul gălbui din marginea fostului Bacău. În faţă şirul ruinelor cenuşii se ridică şi cobora precum dantura ciobită a unui boxer care a pierdut ultimul meci din viaţa lui. De pe marginea drumului, panourile verzi avertizau intrarea în zona moartă.

Vizionasem întreaga înregistrare.

— Cred că acum eşti convins că afacerea e reală şi are o miză extrem de mare.

— Imperiul, am murmurat eu fără să-mi întorc faţa de la fereastră.

— Spune-mi, de ce naiba ţi-ai luat pe sub balonsaid haina asta verde în carouri? Nu că m-ar deranja dar… E mâncată de molii.

I-am rânjit lui Kaleaghin peste umăr.

— Molii de plumb.

— Simplă superstiţie, am continuat după o secundă. Ce te face să-l crezi pe individul ăsta şi nu pe Trublan, cel despre care vorbea Ivy? Singur, ai spus că miza e mare, eu aş supralicita – spun că e **uriaşă**, exclude o decizie luată pe baza unei convingeri personale.

— Mă ştii prea bine ca să crezi aşa ceva! Am descoperit însă nişte amici de-ai lui Ivy care ne-au asigurat că acesta, prin metode obscure, nedepistate încă, căpătase o copie a unei descifrări pirat. Este clar că un duşman declarat al Impe… fir-ar să fie, mă faci să folosesc limbajul tău! al Federaţiei. Nu s-a gândit decât cum ar putea folosi această emisie a celor din viitor împotriva ţării care l-a crescut. De aceea a inventat toată povestea aia cu legătura crononică, pe acel Trublan, poveste cu care a reuşit să racoleze mai mulţi prostănaci decât mi-aş fi imaginat!

M-am prefăcut că nu remarc rânjetul lui jignitor.

— Informatorii v-au spus asta sau i-aţi „convins”?!

— Crezi că sunt nebun să mă joc cu soarta Federaţiei? izbucni iritat colonelul. Mi-am închinat viaţa Cauzei. În orice caz prefer să mă încred în tehnologie decât în visele unui dezertor, a unui maniac, a unui ucigaş.

Am hohotit sincer amuzat de indignarea cu care vorbea despre asasinat. A realizat şi el ridicolul situaţiei şi a rânjit condescendent.

— În fine. Comunitarismul nostru are puse la dispoziţie cele mai noi mijloace ale tehnicii şi de aceea sunt sigur că mesajul de pe ComNet este cel real. Experţii moscoviţi au făcut, cu ajutorul computerelor, simulări în urma cărora s-a ajuns la aceeaşi concluzie. Ştii şi tu că Secretul nu joacă barbut, merge la sigur, cu metode ştiinţifice.

Am ridicat din umeri şi m-am răsucit iar spre peisajul lugubru

al fostului oraş. Tocmai ne apropiam de o barieră de securitate a zonei moarte. Maşina a frânat lent, încadrându-se în culoarul de control şi a frânat în dreptul camerei de gardă. Un ofiţer de armată în prag de pensie s-a apropiat de peretele de sticlă şi s-a aplecat asupra terminalului verificându-ne identitatea şi misiunea. Luă o chinuită poziţie de drepţi, hotărât să arate fără întârziere respectul pe care îl purta poliţiei secrete. Colonelul îi răspunse cu o înclinare dispreţuitoare a capului după care îl bătu pe şofer pe umăr:

— Dă-i drumul, timpul ne presează.

— Orice ai spune, am concluzionat eu câteva minute mai târziu, în vreme ce maşina se târa cu viteză minimă pe autostrada desfundată din zona moartă, sunt sigur că îţi dai seama că decizia ta se bazează pe o jonglerie de procente, de probabilităţi, care poate să dea greş.

Şi-a balansat capul iar gura i s-a pungit într-o expresie neutră, de genul: „E singura soluţie! Asta este!”

Expresia lui m-a plonjat într-o muţenie reflexivă. Era pentru prima oară când realizam că împreună cu Kaleaghin ţineam în mâini soarta Imperiului, destinul a peste un miliard de oameni. Gândul acesta mă împietri. Mi-am trecut mâna peste frunte şi mi-am descoperit-o îmbrobonită de sudoare. 90% şanse ca acţiunea noastră să ajute Federaţia şi sistemul ei social, comunitarismul, 10% şanse ca totul să iasă pe dos. Soarta, viaţa lui Nikita depinde de noi. Nici el şi nicio altă persoană sau for al acestei lumi şi acestui timp nu mai aveau acces la o decizie atât de importantă, la această decizie care putea schimba instantaneu faţa omenirii. Pe umerii noştri atârna o povară titanică, ţineam butonul roşu în mina şi nici măcar nu ştiam dacă apăsarea acestuia avea să salveze omenirea sau o va duce la pieire, dacă tot circul comunitarist se va duce naibii sau… Întotdeauna am crezut că vreau căderea actualului sistem social şi, deodată, şovăiam în faţa gândului că aşa ceva s-ar putea produce. Am furişat o privire spre Kaleaghin. Îşi turna vodcă într-un pahar de plastic. Nicio tresărire pe chipul său, nicio umbră… numai determinare, expresia unui om care este sigur că nu greşeşte. Exerciţiul puterii te privează de percepţia realităţii care devine un simţ inutil; construieşti realitatea după pofta minţii tale şi atunci nimic nu te mai obligă să fii sensibil la realitatea celorlalţi.

Pentru o clipă am crezut că voi sări din maşină, afară, în deşertul contaminat al Bacăului, încercând să evadez din miezul acestui coşmar, într-o încercare disperată de a eluda presiunea psihică a deciziei pe care Kaleaghin şi cu ai lui mă forţau s-o iau.

— De ce suntem numai noi? l-am întrebat eu brusc pe Kaleaghin. Încercam să-l iau prin surprindere deşi ştiam că nu am mari şanse de reuşită. O asemenea „întâlnire" trebuia să fie în atenţia unor trupe mai numeroase, al unor plutoane de asalt, ca să nu mai vorbesc de reprezentanţii moscoviţi… De ce nu?…

M-am întrerupt întâlnind zâmbetul şiret ce fulgeră ochii colonelului.

— Ia şi tu o înghiţitură de vodcă, prietene!

Nici n-a catadicsit să răspundă sprâncenelor mele ridicate în semn de adâncă mirare. Era evident că-l flatasem atingând acest aspect dar, de aici şi până a mă numi prietene… Am prins sticla aruncată şi am înghiţit cu sete. Vodca mi s-a scurs pe gâtlej ca un râu de foc, ajutându-mă să-mi resping neliniştile şi incertitudinile.

— Cei de care vorbeai se află de mult în locul apariţiei Mesagerului… în locul presupusei apariţii. Sper că îţi vei da seama cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat cu Martin când vei afla că el, împreună cu alţi doi colaboratori de-ai noştri, au reuşit să contrafacă înregistrarea destinată şefilor de la Moscova.

— Care colaboratori i-au împărtăşit soarta, l-am încercat eu.

Umbra aproape imperceptibilă care a zburat pe fruntea lui valora mai mult decât o asigurare verbală.

— Da' de unde. Sunt bine, sănătoşi şi au fost răsplătiţi…

— Cu câte un glonte în cap, de către acest Moş Crăciun care ne însoţeşte, l-am arătat eu pe Volodea.

„Curăţătorul" s-a întunecat şi a început să bată toba cu degetele pe genunchi.

— În fine, crezi ce vrei, urmă colonelul. Mă mâhneşte însă faptul că nu ai pic de consideraţie pentru cuvântul meu. Trupe speciale au fost masate în zona fostei apariţii a Mesagerului. Manevra de inducere în eroare a Centrului era necesară pentru a ne asuma întreaga victorie. Nu doream ca moscoviţii să ne ia laurii pe care noi îi merităm. Tu vei fi cel care şi-a dat seama de eroare, vei deveni un erou şi eroilor nu li se refuză nimic.

Am clătinat abătut din cap. Povestea lui era logică… până la un punct, un punct confuz, pierdut în pustiul istovirii şi al scârbei ce mă covârşiseră.

— Nu ştiu… am murmurat eu.

— Îţi lipseşte încrederea, credinţa.

Am întors o privire ironică spre secretist.

— Sunt mândru c-am avut şansa să te cunosc, evanghelist Kaleaghin. M-am aplecat şi am bătut în geamul care despărţea spatele maşinii de şofer. Individul masiv, peste chipul căruia şerpuia o cicatrice adâncă a întors o privire îngustată de răutate. Am apăsat pe butonul interfonului.

— Cât mai avem până…

— Jumătate de oră maxim, tovarăşe căpitan.

Mi-am dat drumul înapoi pe banchetă şi l-am rugat pe Kaleaghin să mă trezească la destinaţie.

— Fii pe pace, n-o să te las să pierzi spectacolul, m-a liniştit el.

Cu mâna vârâta sub sacou, atingând pistolul, m-am sprijinit de portieră şi mi-am lipit lent pleoapele. Volodea m-a fixat câteva clipe apoi a pufnit şi şi-a luat privirea de la mine, prefăcându-se distras de peisajul de iad care se desfăşura pe lângă noi. Am stat aşa, privindu-l pe Volodea minute în şir, mimând toate stadiile somnului. În cele din urmă veghea mi-a fost răsplătită. Idiotul a început să facă semne din mână spre colonel din care n-am putut înţelege decât tăiatul unei beregăţi.

— Nu acum, tâmpitule! a şuierat mânioasa vocea lui Kaleaghin.

Pe chipul „Curăţătorului” s-a aşternut dezamăgirea, iar în sufletul meu o linişte pe care nu reuşeam s-o înţeleg. Nu-mi sosise sorocul… dar ştiam că mi se pregăteşte ceva. Urma să mai trăiesc… cine ştie?! câteva minute, ore sau zile… şi n-am idee de ce, gândul acesta mă făcea să fiu fericit, îmi venea să zâmbesc, simţeam nevoia să-i strâng mâna lui Kaleaghin. Oare de ce îi urăşte lumea pe călăi?

* * *

Gaura din frunte, gura deschisă într-un ultim strigăt care nu-şi va găsi nicicând calea către aerul umed al nopţii, sângele ce începe să curgă din rană ca un râuleţ de munte, un mic pârâu paşnic… iar el rezistă în picioare, o veşnicie. Apoi se scurge pe peluza cimitirului.

Îmi reiau alergarea dar paşii mi se scufundă tot mai adânc în covorul gros al ierbii până ce mă trezesc înotând într-un lan de verdeaţă. Mă opresc şi sar de câteva ori încercând să privesc peste vârfurile ierbii. Nu ştiu încotro mă îndrept, nu ştiu prea precis nici măcar unde mă aflu, nu ştiu ce vreau… ştiu doar că **trebuie** să-L ucid. Înaintea mea se ivesc ca din senin alţi doi gardieni. Mă arunc spre cel mai apropiat dar fire lungi de iarbă mi s-au înfăşurat în jurul gleznelor şi nu reuşesc să mă dezlipesc de sol. Impulsul mă dezechilibrează şi mă trezesc trântit pe spate, fixând cu ochi înlăcrimaţi cerul spuzit de stele din spatele chipului schimonosit de ură al gardianului. Iar stelele cad, patul armei coboară spre fruntea mea, stelele explodează, novele îmi sfâşie privirea… şi mă descopăr înaintea Dick Tatorului. E uriaş, prelingându-se în înalt spre nesfârşirea unei bolte sângerii. Mantia lui are o culoare deschisă, roşiatică precum nisipul Saharei.

EL E TOTUL, EL E PUSTIUL, îmi răspunde gândurilor un glas ce rezonează în spatele frunţii mele.

Apoi, Dick Tatorul îşi apleacă chipul înfăşurat în glugă. Coborârea îmi pare că durează secole dar ştiu că merită să aştept… pentru că la capătul ei mă aşteaptă Adevărul. Voi afla adevăratele LUI trăsături, voi afla cine este omul sau dumnezeul împotriva căruia am fost trimis să lupt.

Nu are chip, nu are faţă… nu aşa cum m-aş fi aşteptat. De sub glugă iese un glob alcătuit din milioane de faţete hexagonale, plate, asemeni unor ecrane. Seamănă cu un gigantic ochi de muscă. Mişcarea i-a desfăcut poalele mantiei… şi observ, prin rostogolirea urletului meu de groază, că nu are picioare – sub mantie e doar un postament de cadavre, sânge, oase, carne şi multe alte lucruri pe care, mintea mea chircită de groaza nu le poate recunoaşte.

— Dick Tatorul trebuie să trăiască, rupe obscuritatea unul din ecranele uriaşului glob. Pe ecran se profilează chipul celui din înregistrarea de pe ComNet. Dacă el moare dicktatura va continua sub forme mascate, apăsarea socială nu va urca niciodată la cota de explozie şi masacrul va dura întru mereu. Dicktatura este o boală şi, ca orice boală, trebuie dusă la bun sfârşit pentru a împiedica recidiva. Fără Dick Tator, boala se va perpetua subteran şi va izbucni făcând mii de victime.

— Tu eşti Dick Tatorul, n-am de ce să te ascult, arunc spre el cu o voce piţigăiată, strangulată de teamă. Încerc să mă reped spre chipul uriaş dar picioarele nu mi se mişcă. Coborâţi spre podea, ochii mei descoperă cuiele ce-mi ţintuiesc tălpile în pardoseaua de marmură a sălii. „Cuiele nu intră în marmură” murmură înăuntrul meu un glas şovăielnic de muritor. „Iar Iisus, iar El, ce vrea? ce vrea? e numai treaba mea, e suferinţa mea, e moartea mea”.

— Evident că vrei ca Dick Tatorul să trăiască pentru că tu eşti acela, urmez eu şi furia îmi dezleagă glasul. Cuvintele mele aleargă aproape materiale sub cerul sângeriu, reverberând, coborându-mi înapoi în urechi ecouri amplificate care mă cutremură de durere.

Dick Tatorul SUNTEM NOI! îmi răspund milioanele de ecrane, luminate pe dată. De pe fiecare se distinge un alt chip, femei, bărbaţi, copii…

— Toţi? chiţăi strivit.

— Toţi. Cadavrele noastre îl sprijină, ochii noştri îl ajută să vadă, gândurile noastre rele îl ajută să meargă.

Globul se roteşte şi pe cel mai apropiat ecran se profilează chipul lui Ivy.

— Trebuie să-l ucizi. Nu asculta cuvintele lor, ale LUI, sunt înşelătorie. Uite, lângă tine se află un joystick. Apleacă-te şi ia-l în mina. Apasă pe butonul roşu…

— Nu, nu face asta fiule!

Un spasm m-a cutremurat. Era tatăl meu, decedat în urmă cu şase ani într-un sanatoriu de Oprire a Neputinţei, unul din acele centre de eutanasie. Am aflat imediat după ce l-au ridicat şi am încercat să intervin pentru a-l scoate de acolo dar era prea târziu. Mi s-a explicat că exista un ordin potrivit căruia rudele celor cu funcţii superioare în aparate de stat erau ucise imediat după internare… Am plâns, am băut mult şi apoi am uitat, l-am ascuns pe taică-meu în spatele unor amintiri controlate, suportabile.

— Nu face asta pentru că vei distruge omenirea.

— Şi tu eşti aici?! am murmurat printre lacrimi.

— Toţi suntem aici, chiar şi tu eşti aici, mi-a răspuns el cu calm. Morţi sau vii, suntem aici. Toată omenirea este închisă în acest Dicktator, omenirea **este** acest Dicktator. Priveşte!

Prin faţa ochilor mi-au defilat zeci de chipuri cunoscute şi în

cele din urmă ochiul de muscă şi-a oprit rotirea aducându-mi în vedere însăşi faţa mea.

— Nu apăsa butonul. Gândeşte-te, ce este preferabil – moartea umanităţii sau dicktatura?

— Ce vrei să-mi spui? Că umanitatea nu poate exista fără dicktatură?

Zâmbetul chipului de pe ecran s-a insinuat ironic spre mine.

— Abia acum ai înţeles?! Desigur, iubitule. Umanitatea este dicktatură… Nu mă crezi?! În orice tip de relaţie dintre oameni unul dictează; exista cel care suferă şi cel care provoacă această suferinţă – că o provoacă bucuros sau altfel nu are semnificaţie, important este că o provoacă perfect conştient, a doua zi rolurile se inversează şi caruselul se va învârti în felul acesta… cât timp nu vei apăsa butonul.

— APASĂ-L! urlă Ivy spre mine, cu trăsături schimonosite de ură. Nimeni nu merită să trăiască în afara Ideii; fără Libertate, viaţa noastră nu există şi dacă nu există, moartea nu ne poate atinge pe niciunul.

Privirea-mi se perindă spre Ivy, spre taică-meu, spre mine, spre Kaleaghin, spre toţi ceilalţi, spre buton şi nicăieri nu găsesc un răspuns.

— Dar Dumnezeu…?

Milioanele de chipuri ale Dick Tatorului îmi răspund cu tot atâtea hohote de râs care se întrepătrund într-un vacarm general, se amestecă, unindu-se târziu în sunetul unui vaiet… care mă cotropeşte, îmi macină conştienţa într-un ocean de durere ce urcă, urcă, urcă, îmi îneacă gândurile, unul câte unul până când, ajuns în Prag, mă hotărăsc. Apăs pe buton.

Zgomotul infernal îmi plesneşte urechile în vreme ce un lichid roşu şi cald mă stropeşte pe faţă. Lupt să mă dezmeticesc. Bolta sângerie s-a rupt şi cerul curge peste mine. Un alt zgomot, la fel de puternic.

Printre pleoapele abia deschise îl zăresc pe Volodea căzut de-a lungul banchetei din faţă, cu creierii zburaţi iar şoferul a dispărut dar în dreptul locului lui, în geamul separator se deschide o gaură mare care se răsfiră în şuviţe. Trezit brusc îmi caut cu înfrigurare pistolul şi nu-l găsesc. Întorcându-mă am dat cu ochii de

Kaleaghin. Îmi face cadou unul din zâmbetele sale şi mă ţinteşte cu… propriul meu pistol.

— Te-am trezit, aşa cum mai rugat, la destinaţie! face el, aplecându-se şi deschizând portiera de pe partea mea. Coboară, Saşa!

Cobor şi inspir aerul rece de munte. Suntem la capătul unui drum forestier. Mă încearcă o idee de evadare dar renunţ. Cel mai apropiat capătul al lizierei e cam la douăzeci de metri şi nu cred c-aş avea multe şanse să ajung la adăpostul umbrei dintre copaci. Ora trebuie să fie trecută de cinci. Obscuritatea înserării se strecoară deja prin ceaţa montană. E frig şi îmi învelesc strâns balonsaidul în jurul trupului.

— Mai avem de mers cam jumătate de oră până la punctul de triangulaţie comunicat.

Îl privesc pe Kaleaghin peste capota nistrencei. Îşi fereşte ochii şi arată o direcţie.

— Într-acolo! Hai, mergi înainte. Gesturile bruşte nu sunt sănătoase, îţi scurtează viaţa.

— Ai început să ai vorbeşti asemeni „Curăţătorului”, am mormăit eu conformându-mă. Arunc o ultimă ocheadă spre cadavrul lui Volodea. Nu credeam c-am s-ajung să-i regret moartea.

— Poate că spiritul lui a intrat în tine.

Kaleaghin nu mi-a răspuns. N-avea de ce. Mă putea ierta. Muribunzilor li se iartă totul. Am mers câteva minute direct prin pădurea rară de brazi după care am ajuns la o cărare.

— Nu te abaţi de la firul potecii niciun milimetru, mi-a şoptit Kaleaghin din spate, şi nici nu accelerezi ritmul. Şoapta lui s-a poticnit în imensitatea codrului.

— Nu ştiam că mai există asemenea păduri, m-am mirat eu cu glas tare. Aerul tare şi urcuşul, poate şi frica, îmi tăiau respiraţia. N-ai de gând să-mi explici care e scenariul?! Nu de alta dar n-aş vrea să mă încurc în rolul în care m-ai distribuit.

— Aici suntem pe o proprietate guvernamentală, rezervată vânătorii… pentru şefii din raionul moldovenesc. Dacă ai fi făcut… parte din… protipendadă ai fi… ştiut.

Gâfâitul lui mă înştiinţează că urcă la fel de greu ca şi mine. Poate c-aş putea să mă întorc fulgerător şi… Nu, de ce aş face-o? Nu

mai simt nimic, ca şi cum aerul rece ar fi amorţit în mine orice speranţă sau dorinţă de viaţă.

— Din nefericire… pentru tine… n-ai să faci parte… niciodată. Eu însă da. După ce voi salva Federaţia, împiedicându-ţi totodată planurile mârşave… fracturând migrarea temporală a Agentului., eu voi conduce Secretul moldovenesc.

— Deci despre asta era vorba! am chicotit eu. Doar atât.

— Să vedem dacă ţi se vor părea la fel de nostime şi cele câteva gloanţe pe care creierul tău le va găzdui curând.

M-am împiedicat şi m-am trezit întins pe jos, pe stratul umed de ace de brad îngălbenite. Când m-am ridicat râdeam de-a binelea. Mi se părea absurdă amploarea acestei conspiraţii menite să mă îndepărteze dintr-o funcţie pe care n-o doream… Mi se părea încă şi mai absurd că eu trebuia să mor pentru acest lucru.

— De ce n-ai spus aşa?! Mă repet, dar te asigur că ţi-aş fi dat slujba fără să-ţi port niciun resentiment.

— Nu fi idiot, Saşa! Nimeni nu demisionează dintr-o funcţie în care a fost numit de Moscova. Nu puteam să te ucid pur şi simplu, pentru că moartea ta li s-ar fi părut suspectă celor de la Centru aşa încât te-am înglobat în Planul „Ziua de după” cu un rol pe care nici nu l-ai fi gândit.

— Și anume?

— Întotdeauna ai fost un element nesigur, motiv pentru care ai fost şi dat afară din Secret. Nu ştiu ce-a fost în capul acelui Sangheli de şi-a riscat poziţia pentru a insista în numirea ta. Eu n-am făcut nimic decât să întăresc cele scrise în dosarul tău.

— Nu divaga, colega! Spune-mi cum sună scenariul.

— Ajungeam şi acolo. Tu eşti un camarad de-al lui Ivy, complicele lui direct. M-ai indus în eroare în ceea ce priveşte locul apariţiei Agentului temporal. Fiind „prieteni” de atâţia ani, m-am bazat pe informaţiile tale – motiv pentru care am dezinformat Centrul. Ivy te-a convins că trebuie să mă omori şi pe mine pentru a „decapita” Secretul din Moldova. Cu pretextul că ne duci la adevăratul loc al apariţie Agentului, ne-ai târât în zonă, sperând să ne omori…

— Numai că tu ai fost mai rapid şi mai viclean decât mine şi ai reuşit să-mi dejoci planurile, nu-i aşa? Nu înainte însă ca eu să apuc

să-i împuşc pe ceilalţi doi secretişti care, în treacăt fie spus, s-ar fi putut dovedi pentru tine nişte martori incomozi.

— Exact.

— De ce naiba să te fi informat eu despre toată această poveste?

— Că-asă ne maschezi adevărul mesajului de pe Net.

— Atunci, de ce să vă fi dezinformat în ceea ce priveşte locul apariţiei? Nu are sens.

— Ba are, puişor. Pentru aceleaşi motive pentru care o fac eu: nu doreai să-ţi rişti laurii în defavoarea celor de la Moscova.

— Bine dar nu…

Mi-am înghiţit protestele. Aveam dreptate când spuneam că lucrurile nu se leagă, asta o ştia şi Kaleaghin dar nu însemna că planul lui nu va reuşi. Nu era un plan prost. Un raport bine construit putea ascunde toate inadvertenţele sub pologhia propagandistică. Principalele dovezi fuseseră constituite: cei doi secretişti împuşcaţi cu pistolul meu, copia caietului lui Ivy, stocată pe terminalul de acasă, întâlnirile mele cu acesta, probabil filmate în ascuns, moartea lui Martin – de ce nu?…

— Şi Martin?!

— L-ai ucis pentru că îţi descoperise jocul dublu pe care îl făceai.

— Aşa mă gândeam şi eu. Îţi dai seama însă, colonele, că totul sună ca într-un serial poliţist de mâna a n-şpea de pe Net.

— Dac-ai şti ce le mai plac şefilor de la Moscova serialele astea!

Ajunsesem într-un luminiş. Afară era aproape întuneric. Un colţ de cer dezvelea o stea strălucitoare.

— Frumos loc să mori! am murmurat eu împăcat cu soarta ce m-aştepta.

— Nu-i aşa? mi-o întoarse Kaleaghin aprinzând o lanternă.

Nu-mi păsa că urma să mor… cred că de fapt nici nu voiam să accept lucrul acesta deşi era mai mult decât firesc dacă urmăreai firul logicii lui Kaleaghin. Doar că… eram în pragul morţii şi nu făcusem nimic care să-mi garanteze c-am trăit cu adevărat. Poiana se deschidea deasupra unei râpe. O mare de brazi cobora într-acolo. Undeva în vale licăreau prin ceaţa densă câteva luminiţe… ca în

copilărie, mă aşteptam să aud din nou lătratul câinilor, să mă grăbesc spre casă unde bunica îmi pregătea mămăliga mea cu lapte.

— Mişcă, m-a rupt din visare secretistul.

— Un singur lucru aş vrea să te mai întreb, am spus eu răsucindu-mă spre el. Lumina orbitoare a lanternei cu halogen mă făcu să clipesc.

— Zi!

— De ce nu m-ai ucis încă de la maşină?

O tăcere adâncă se lăsă asupra pădurii, ruptă numai de raza de lumină care venea dinspre silueta lui Kaleaghin.

— Pentru că-mi pare rău de tine, rosti el după o pauză, pentru că ştiu că n-ai nicio vină şi m-am gândit că vrei să vezi cu propriii tăi ochi trecerea Agentului, punctul final al afacerii care te-a doborât.

Glasul îi era sincer şi trist. Mă simţeam ca în Mioriţa. Eram pregătit să mor deşi nu ştiam prea bine de ce o fac, iar el era trist că nu-şi poate stăpâni arivismul care-l făcea să împingă la pierzanie un vechi cunoscut.

— Nu căuta sensuri, Alexandru, urmă el pe acelaşi ton dezolat. Mergi înainte. O să vedem împreună trecerea şi-apoi am să te împuşc. Să nu-mi porţi pică!

* * *

Frigul îmi intrase adânc în oase. Aşteptam de aproape o oră în poiană. La un metru mai departe de mine, Kaleaghin părea să nu ia în seamă zăpada ce începuse să curgă din cerurile întunecate. Lanterna din mâna lui arunca o lumină obosită în cercul defrişat. Eram încercuiţi de brazi înalţi.

Ceva mai în faţă, aproape de centrul poienii, colonelul instalase un reflector puternic dar îl păstra stins pentru a-i menaja acumulatorii.

— Cum vom şti, pe întuneric, când se va produce trecerea? Lanterna aia a ta va deceda curând.

— Vom şti, vom şti, murmură secretistul. Să nu-ţi treacă prin cap că fără lanternă nu ţi-aş putea zbura creierul. Am un sistem de ochire şi urmărire special construit pentru „vânătoarea” în timp de noapte. S-ar putea să nu te văd dar fii sigur că moartea tot te va ajunge.

— Mă gândeam că…

— Închide pliscul ăla odată. Sunt obosit, congelat ca un macrou în galantarul unui magazin, şi nu vreau să-ţi ascult discursurile. Ai răbdare, puţină răbdare, curând se va termina totul.

Avea dreptate, ştiam că pentru mine curând totul va fi istorie. Cu toate acestea nu reuşeam să mă gândesc la moarte. Strivit de o ciudată şi nemaiîntâlnită senzaţie de abulie, nu mă simţeam în stare să întreprind nimic, lumea reală îmi părea suspendată la o distanţă intangibilă pe care nicio hotărâre de-a mea n-o putea străbate. Glasul instinctului de supravieţuire continua să-mi sfredelească conştienţa, într-o zadarnică încercare de-a mă trezi din amorţeala muribundă ce-mi distrusese voinţa. În mintea mea persista însă dilema coşmarului avut pe drum, în maşină: apăs butonul sau nu?! Era genul de întrebare de al cărui răspuns depindea totul: angoasele mele, supravieţuirea mea, însuşi sensul primordial al existenţei… ca şi cum Dumnezeu m-ar fi ales pentru a afla Rădăcina Vieţii şi a Morţii. Aveam sentimentul că devenisem un guru, un Ales din ale cărui ţeluri dispăruseră motivaţiile omeneşti, Alesul ce poate descoperi infinitul. În raport cu acest sentiment înălţător dar şi copleşitor, supravieţuirea mea devenea o problematică meschină şi neinteresantă. La urma urmei nimic nu mă mai lega de acest pământ, însăşi viaţa mea devenise o anticameră a morţii, plină de nelinişti şi aşteptări nefinalizate, o miză care nu mai merita atenţie.

Lumina lanternei colonelului deschidea în poiană o potecă albăstruie, peste covorul alb al zăpezii. M-am întors, încercând să descopăr ceva în privirea sa, un regret, o decizie, ceva. Îşi ţinea fruntea aplecată în jos, fix, imobil, încât o secundă m-am gândit că murise.

— Ştii, Alexandru! a spus el iar glasul său istovit s-a ridicat deasupra tăcerii miezului de codru precum un vultur bătrân, aflat în pragul morţii. Am clipe în care mă întreb de ce fac toate astea, apoi privesc în jur, oraşul şi mareea neagră a distrugerii şi îmi spun: „După mine, potopul!”. Acum însă, prins în această pădure, în această tăcere neutră, mă încearcă tot felul de resentimente împotriva felului meu de-a fi.

— Poate că nu vrei să faci ceea ce vei face! am încercat eu anemic.

— N-am dreptul să gândesc aşa, mi-a ripostat el, cu un glas

devenit aspru. Dacă aş ceda slăbiciunii de moment, ştiu că mâine m-aş blestema… ca să nu mai vorbim că orice slăbiciune se plăteşte scump în lumea în care trăim noi, cei din Secret.

— Cui spui tu asta?! Este…

— Nu ştii nimic. Eşti rupt de realitatea Secretului actual. Înainte când cădeai, aşa cum ai păţit tu, erai trecut pe linie moartă. Acum însă… linia este moartă la modul propriu. Cei care eşuează sunt mai aspru pedepsiţi chiar decât duşmanii comunitarismului…

— Spune-mi, l-am întrerupt eu pe colonel. Vreau să ştiu un lucru înainte de a muri. E o curiozitate personală. Chiar crezi în toată gargara asta propagandistică?

Nu mi-a răspuns decât o tăcere îngheţată.

— Păstrează-ţi întrebările pentru tine, a spus el într-un târziu cu o voce neutră.

— E curiozitatea unui condamnat la moarte, i-am reamintit eu.

— Ţi-am mai spus, singurătatea acestui loc blestemat îmi amestecă ideile, mi-a mărturisit el stânjenit cu jumătate de glas.

— E un loc binecuvântat, sihastric, care te sprijină să afli adevărul.

— În oraş cred întotdeauna. E o credinţă care intră în contradicţie cu glasul raţiunii dar pe care mi-am păstrat-o de-a lungul anilor, un motiv al existenţei mele. Acum însă, orele astea petrecute în mijlocul pădurii, fără niciun megafon, fără slogane, fără Net şi ştirile lui propagandistice, fără cercul abitual de politruci cu care mă întâlnesc, mi-au zguduit convingerile, m-au făcut să-mi uit credinţa…

— Mulţumesc!

Şi-a ridicat ochii şi ne-am privit câteva momente, apoi el şi-a răsucit faţa.

— Întoarce-te, dracului! mi-a aruncat el înfuriat. Nu mă privi cu ochii ăştia înlăcrimaţi de căprioară că tot te voi ucide… însă nu vreau să sufăr.

— Frigul mă face să pl…

M-am oprit şi m-am răsucit spre centrul poienii. O lumină difuză înfrunta lumina istovită a lanternei.

— Nu te mişca, a şuierat Kaleaghin repezindu-se spre

reflector. Jetul de lumină orbitor al acestuia a năvălit de-a latul poienii, oprindu-se în vârfurile brazilor. În centrul acestui tub de lumină, strania strălucire continua să se detaşeze net, un con înecat în zeci de culori, cu vârful în jos, care se desfăcea către cer.

Am aşteptat câteva minute, alături de colonel, amândoi cu răsuflarea tăiată.

— Ai fost prezent şi data trecută? l-am întrebat gâfâind de emoţie. Nu trebuia să apară?

— Nu ştiu.

Stăteam unul lângă altul, uitând amândoi de condiţiile noastre de victimă, respectiv călău, concentraţi pentru a nu pierde nicio secundă din miracolul Trecerii. În miezul conului de lumină au apărut milioane de particule multicolore, un fel de licurici care au prins să zboare în cerc, înfăşurându-se într-un inel. Totodată, atmosfera s-a încălzit făcând covorul subţire de zăpadă să se topească. Dinspre con a început să şuiere o briză caldă, din ce în ce mai puternică pe măsură ce inelul particulelor se comprima spre centrul său.

Apoi, fără niciun avertisment, a urmat ceva asemeni unei explozii. Un flash orbitor ne-a ars ochii, odată cu suflul ce ne-a ridicat prin aer, aruncându-ne mai mulţi metri în spate. Nu ştiu cât timp am zăcut inconştient dar, trezindu-mă, am văzut-o. M-am ridicat şi am înaintat clătinându-mă spre centrul poienii, acolo unde, suspendată în interiorul conului de lumină, se rotea Femeia. Părea un exponat într-o galerie de artă… în cea mai mare galerie de artă a naturii. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani şi era brunetă – părul îi plutea răvăşit în jurul capului, ca şi cum ar fi fost scufundată în apă. Ajungând în apropiere, am rămas împietrit de frumuseţea ei. N-avea alte haine decât o cămaşă lungă care îi ascundea în întregime trupul cu excepţia picioarelor de la glezne în jos.

Privirea mea s-a ridicat spre baza conului care se prelingea zeci de metri către cerul întunecat. Era un spectacol grandios – acea superbă femeie adormită, rotindu-se deasupra pământului precum o balerină în centrul celei mai neobişnuite scene din lume, un con fosforescent, aflat într-o poiană din miezul sălbatic al unui codru. M-am aşezat în faţa ei şi am început să-i urmăresc rotaţia lentă, de exponat, pas cu pas, înconjurând conul, golindu-mi mintea de vocea

care îmi amintea de colonel, de adevărul tristului univers prin care îmi târam ultimele fărâme de viaţă.

— La o parte, Saşa!

Smuls din reveria contemplaţiei, m-am răsucit şi l-am văzut pe Kaleaghin, ridicându-se dintr-o tufă, fixându-mă cu pistolul. Făcusem un cerc complet şi mă aflam din nou între el şi Agent… prostii.

— Nu fi tâmpit, Kaleaghin, i-am zâmbit eu secretistului. N-ai să tragi – nu poţi împuşca această femeie, nu poate fi ea Agentul. Undeva există o greşeală.

— Dă-te, dracului, la o parte pentru că oricum voi trage, urlă colonelul. Chipul lui era contorsionat de o ură pe care n-o puteam înţelege.

Nici pe mine nu mă puteam înţelege, raţiunea îşi pierduse orice putere asupra mea. Aş fi putut să-i iau colonelului arma cât timp fusese inconştient, chiar să-l ucid, mai aveam şanse să muşamalizez afacerea „Ziua de după”… dar toate aceste gânduri raţionale se scufundau unul după altul în lacul subteran, adânc şi liniştit în care pluteam în acea clipă.

— Trage, trage, colonele! i-am răspuns eu calm retrăgându-mă pas cu pas spre centrul de lumină. N-am să mă dau la o parte, n-am să mă mai las condus de instinctul de conservare şi… n-ai s-o împuşti pe femeie.

— Nu fi tâmpit, a lătrat Kaleaghin. Se apropiase la câţiva metri de mine şi am citit în privirea lui hotărârea de a trage.

Fugi, aleargă în pădure, nimic nu e pierdut – joacă-ţi ultima şansă! Ce vei face? Lăsând să moară femeia, ucizi umanitatea, perpetuezi comunitarismul şi tortura lui, condamni omenirea la alte sute de ani de sclavie. Şi dacă totuşi Ivy nu minţea? Şi dacă minţea? Cine sunt eu să decid cine trăieşte şi cine nu? Ce poate face trupul meu împotriva armei lui Kaleaghin?

M-am trezit scăldat de lumină. Intrasem în conul fosforescent, alături de femeie.

— Mai sunt câteva secunde până ce se va definitiva Trecerea, urlă disperat Kaleaghin.

Am atins-o şi i-am simţit trupul cald sub vârful degetelor mele.

Pistolului a tunat, şi durerea mi-a străpuns fiecare fibră a corpului meu… Ochii mei au coborât şi am privit sub balonsaid – prin una din cele cinci găuri ale sacoului a ţâşnit sânge. Al doilea glonţ, al treilea – au trecut prin găurile hainei lui Ivy. Patru, cinci şi am crezut că totul s-a terminat… Apoi, în vreme ce am început să mă preling spre pământ, au auzit şuieratul celui de-al şaselea. Tristeţea şi dezamăgirea m-au invadat aşa cum buruienile şi uitarea acoperă mormintele.

„De ce naiba ai murit?” m-am pomenit întrebându-mă în vreme ce poiana, colonelul şi codrii se desfăceau în miliarde de particule multicolore.

„Alexandre, asta e o întrebare tâmpită”.

„Da?! Pune Tu o întrebare inteligentă!”

„De ce naiba ai trăit?”

Am ridicat din umeri şi am oftat. Privirea mea s-a înălţat din iarba primăvăratică pe care zăcea întinsă femeia moartă către cerul însângerat de apus. Era târziu şi trebuia să mă întorc la cabană. În vreme ce coboram poteca dintre brazi, gândurile mele se înecau în nelinişte şi frică de viitor. În urma mea codrul se topea în aburi de ceaţă negri, ascunzându-se în uitare şi inexistenţă.